

Tjen Folket

JANUAR 1984

OM RV OG VÅRT PARLAMENTARISKE ARBEID MATERIALE TIL PARTIDISKUSJONEN

Dette er materialet til diskusjonen om vårt parlamentariske arbeid, som er meldt i "partiplanen for 1984", offentliggjort i forrige TF. Vi anbefaler avdelingene å ta spørsmålene om Stortingsvalget 1985 og listeforbund snarest mulig, fordi avgjørelsene på disse områdene må tas innen få måneder, dersom de skal få noen praktisk betydning.

Materialet er utarbeidet av kamerater som jobber med vårt parlamentariske arbeid - på oppdrag

av SK/AU.

Materialet inneholder 4 deler:

- 1) Utviklinga av parlamentarismen i Norge, og betydninga av å jobbe i parlamentariske organer.
- 2) RVs framtid.
- 3) Stortingsvalget 1985.
- 4) Listeforbund.

Vi ber avdelingene ta stilling til de anbefalinger og vedtak som er gjengitt.

REVOLUSJONÆRE OG

Den parlamentariske styringsforma blei innført i Norge i 1884 som et resultat av et gryende borgerskaps kamp for Norge som sjølstendig nasjonalstat. En uavhengig stat og borgerskapets handlefrihet, nasjonalt og internasjonalt, var ei forutsetning for kapitalismens videre utvikling i Norge. Fra Stortinget ble oppretta i 1814 og fram til 1898 hadde ca. 5-6% av den norske befolkninga stemmerett. Fram til 1884 avgjorde disse stemmene Stortingets sammensetning men hadde ingen innflytelse over regjeringa som ble "valgt" av svenske-kongen blant medlemmer av embets-standen.

At parlamentarismen ble innført betydde i praksis at retten til å danne regjering ble gitt til den største partigruppa på Stortinget. Dette var en form for systemskifte som virka til å undergrave svenske-kongens og embets-standens makt. Det moderne partivesenet oppsto i forbindelse med innføringa av parlamentarismen.

Dagens arbeiderbevegelse har sine røtter tilbake til slutten av 1870-åra da en begynnende arbeiderorganisering fant sted. At det

PARLAMENTARISK ARBEID

store flertallet av befolkninga manglet politiske rettigheter da parlamentarismen ble innført viser den begrensede stemmeretten i 1884. Det som i dag blir kalt for "vårt demokrati" var da det ble innført, et resultat av overklassens kamp for demokrati. Arbeiderklassen måtte, da som nå, føre kamp for at borgerlige demokratiske rettigheterene også skulle omfatte flertallet av folket. Kampen for stemme-retten, for politiske rettigheter i et borgerligdemokratisk samfunn ble en viktig kamp utover i 1880-90 åra. Almen stemmerett for menn ble innført i 1898 men for kvinner først i 1913.

Med innføring av stemmeretten oppsto arbeidsdeling mellom fagorganisasjonen og partiet DNA. LO blei stifta og hadde hovedansvaret for den økonomiske kampen mellom arbeidskjøper og selger. Partiets oppgave ble å erobre politisk makt gjennom de parlamentariske organene. Da industrialiseringa skjøt fart etter 1905 og det moderne proletariatet oppsto var denne klassens parti allerede etablert innafor det parlamentariske systemet. Arbeiderklassen slutta etter-

hvert opp om DNA "for å erobre politisk makt" og på den ene siden presenterte DNA arbeiderklassens krav om reformer i de parlamentariske organene. På den andre siden lærte DNAs representanter også det borgerlige demokratiets spilleregler og "den politiske makten" ble viktigere enn klassekampen utafor de parlamentariske organene.

Ved å gå tilbake i historia ser vi hvordan Stortinget og det parlamentariske systemet ble skapt av og for borgerskapet som et ledd i kapitalismens utvikling i Norge. Og vi ser hvordan den parlamentariske styringsforma har virka inn på arbeiderklassens "valg" av reformismen som strategi for politisk makt.

Vi som er revolusjonære i dag går ikke inn i de parlamentariske organene for å erobre makt innafor dette systemet. Den makta DNA erobra i 30-åra måtte arbeiderklassen betale for i form av Hovedavtalen, som betydde knebling av fagbevegelsen.

Det samme skjedde etter krigen. DNA fikk regjeringsmakta og arbeiderklassen ble påtvunget "Felles-programmet", det organiserte klassesamarbeidet og tvungen voldgift.

Å sloss for politisk makt innafor de rammene det kapitalistiske systemet setter er det motsatte av klassekamp fordi delaktighet i denne "makta" forutsetter klassefred. Og vi veit at undertrykkinga og utbyttinga av arbeiderklassen øker under kapitalismen når klassen ikke evner å sloss for sine interesser.

Vi har de siste åra vært vitne til borgerskapets stadig dristigere angrep på arbeiderklassens livsbetingelser og vilkår.

Arbeidsledigheten stiger, lønna synker og som en følge av statsbudsjettene blir arbeiderklassen fratatt stadig flere rettigheter og goder. Pris-stigninga innafor alle områder, at folk i større og større grad må betale av egen pung for "velferd" priser arbeiderklassen ut av det borgerlig-demokratiske velferds-markedet.

I de åra disse tiltaka er

gjoennomført ett for ett innafor stadig flere områder har den norske staten blitt rikere, har borgerskapet blitt rikere. Det er arbeidsfolk som trykkes ned i stadig større fattigdom og dette skjer bl.a. fordi en stadig større del av statsbudsjettet brukes til å sikre borgerskapets profitt både direkte og indirekte.

Deler av arbeiderklassen har begynt å reise kampen mot dette, men den delen av arbeiderklassen som skjønner at løsninga på den utviklinga er revolusjonær kamp for sosialismen, er mikroskopisk. Det er store sjanser for at DNA vinner regjeringsmakt ved Sttingsvalgget -85. Det er også sjanser for at Fremskrittspartiet vinner større oppslutning. Oppslutninga om DNA bunner i den illusjon at et regjeringsskifte kan endre noe på den utviklinga kapitalismen er inne i. At Fr.p. i stor grad fanger opp protest-stemmene i arbeiderklassen må vi ta som en stor advarsel.

At arbeiderklassen i stor grad slutter opp om parlamentarismen, ved å stemme på parlamentariske partier, er et stort propblem for oss som er revolusjonære i dag. At arbeiderklassen på denne måten legitimerer borgerskapets angrep er et brennende problem.

Hvor står vi i denne kampen, hva gjør vi når borgerskapet bruker statsbudsjettene som salderingspost for å berge profitten, mens arbeiderklassen må betale? Hva gjør vi med arbeiderklassens illusjoner om de parlamentariske organene og partiene? Kan vi i det hele tatt tillate oss sjøl å sitte på gjerdet for å belære arbeiderklassen om de unyttige parlamentariske organene? Er det ikke vår revolusjonære plikt å gå i nærkamp med borgerskapet innafor dette systemet?

Både DNA og SV spiller på parti med borgerskapet. DNA ved å fremme reformisme og samarbeidslinjer i arbeiderklassen og SV ved å selge klassekampen for å erobre politiske posisjoner. Som påvist er ideen verken ny eller original. Uten revolusjonære arbeiderrepresentanter på Stortinget som kan avsløre disse partienes arbeiderfiendtlige politikk og praksis får

TJEN FOLKET JANUAR 1984

DNA og SV framstå som borgerskapets radikale alibier og arbeiderklassens venner.

I motsetning til DNA og SV vil vi ikke inn på Stortinget for å vinne borgerlige parlamentariske posisjoner, men for å føre en helt nødvendig klassekamp! Denne vil RV føre på to fronter, den ene er å reise, føre og lede den utenom-parlamentariske kampen mot angrepa på arbeiderklassen som blir kanalisert gjennom budsjettet. den andre er å drive et nitidig avslørings-, propaganda- og agitasjonsarbeid for å øke vår innflytelse i arbeiderklassen, mot reformismens og revisjonismens klamme favntak. Skal vi utføre vår revolusjonære plikt i dagens Norge krever dette at vi konsentrerer kreftene for å få sendt våre representanter inn på Stortinget.

For partiets del betyr dette at vi må rekruttere til partiet og bygge det ut organisatorisk. Vi må hente nye krefter som kan delta i å utvikle klassekampen bla. fra det omlandet som ble skapt rundt RV ved valgkampen sist høst.

Vi må styrke og utvikle arbeidet med avisa Klassekampen. Avisa er det viktigste redskapet vi har i

kampen om "huene til folk". Dette redskapet må brukes ved at vi stadig verver flere abonnenter og ved at vi dristig øker løssalget.

Vi må utvikle partiets politikk for klassekampen i Norge.

Det avgjørende for om vi lykkes i å oppnå stortingsmandat eller ei, er ikke listesamarbeid eller hektiske valgkamp-uker, men et spørsmål om i hvor stor grad partiet klarer å styrke seg organisatorisk og politisk i arbeiderklassen og at vi klarer å øke oppslutninga fra kvinnene.

Å oppnå stortingsmandat krever hard satsing fra partiets side, uten at resultatet er gitt på forhånd. Vi oppnår kanskje ikke stortingsmandatet i denne runden, men oppnår vi å styrke partiet, å utvikle klassekampen et hakk videre er en halv seier vunnet og intet slag tapt.

Ingvild H

LES DERETTER:

*****LITTERATUR*****
 Lenin:Bind.XI, kap. VII - spes.
 sidene 138-144.

DEL 2 RV'S FRAMTID

I forbindelse med RV-diskusjonene høsten 82/våren 83 ble det slått fast at dette skulle diskuteres grundig i partiet etter valget i 83 og i forbindelse med partiets landsmøte. SK har vedtatt å fremme følgende anbefaling for partiet:

RVs FRAMTID VEDTAK FRA SK

1.Rød Valgallianse beholdes i hovedsak som nå. Som en allianse mellom partiet og uavhengige sosialister hvor partiet har vedtaksfesta særrettigheter. RV-landsmøtet og RVs landsledelse opprettholdes.
 a).RV må styrkes og bygges ut. Det kan opprettes permanente RV-grupper

er der hvor partiet mener det er riktig.

b).RV skal stå på et erklært revolusjonært politisk program.

c).Uavhengige sosialister må sikres reell politisk innflytelse i RV.

2.For å utvikle RV etter disse politiske retningslinjene, må partiets ledende politiske rolle på alle plan styrkes. Partimedlemmene i RV er underlagt reglene for den demokratiske sentralismen i partiet.

3.Samarbeid med andre organisasjoner og grupper om valg og parlamentarisk arbeid bør ta form av samarbeidsavtaler, ikke ved at slike organisasjoner/grupper innlemmes i RV.

4.Dette betyr at modellen med RV

som front løsrevet fra AKP(m-l) avvises. Det betyr også at ideen om RV bare som kamuflerte partilister avvises.

Avstemmingstema: Ta stilling til SKs anbefaling.

Vi gjengir her tre innlegg. Ett som støtter forslaget, ett som støtter frontmodellen, og ett som støtter parti-listemodellen. (Det siste innlegget utgår pga. at vi ikke har fått det.)

FRONTMODELLEN

- eller et element av det andre ville kalle løsrivingsmodellen.

Helt siden kommunevalget i 1979 har det vært debatt i RV om åssen organiseringa skal være. I hele det tidsrommet har jeg stått sentralt blandt dem som mener RV bør være en front - det vil si den linja som enkelte andre ville kalle løsrivingsmodellen. Det sentrale poenget mitt er at partiet - AKP(m-l) - ikke skal ha formelle vedtektsfesta særretter i Rød Valgallianse, og det skal jeg begrunne.

1. PARTIETS ROLLE

Jeg er mot særretter fordi jeg synes det er feil. Hvorfor kommer seinere. Jeg er ikke mot særretter for å svekke partiet, for jeg mener at partiet må styrkes, også innåfor RV. Men partiet må ha en ledelse på grunn av politikken sin og arbeidsinnsatsen sin - ikke på grunn av vedtektsparagrafer. Partiet må stå inni RV og ha politisk ledelse - partiet må ikke stå utafor og dirigere RV med pukking på vedtekter.

Dette er et prinsippstandpunkt som har med sosialismedebatten å gjøre.

2. HOLDNINGA VÅR TIL FOLK UTAFOR PARTIET

Dersom AKP(m-l) ønsker å ha med uavhengige i valgarbeidet, må vi møte dem - de uavhengige - med tillit. Vi må ikke være fulle av mistenksomhet og mistillit. De uavhengige i RV er enten folk som har blitt rykka løs fra SV av vårt brukbare eller SVs ubrukbare arbeid, - eller folk som har svevd

lenge i ingemanns-land mellom SV og RV, - eller nye krefter som aldri har gjort noe særlig aktivt politisk før, - eller utmeldte AKP-folk som gjerne vil aktivisere seg litt igjen.

Måla demmes med å bli med i RV er sansynligvis akkurat som våre: Få revolusjonære sosialister inn i de parlamentariske forsamlingene, erstatte spillet som foregår der med diskusjoner om det som har med folks virkelighet å gjøre, avsløre maktesløsheten i de parlamentariske organa og unnfallenheten til de andre partiene.

De uavhengige er en ressurs som øker RVs styrke betraktelig - ikke noen skumlinger som en må lage vedtekter for å passe på.

Å gi de uavhengige demokratiske rettigheter er en risk, men det er en risk som er lett å ta. Hvis vi i AKP(m-l) skulle være 100% sikre på at ikke de tinga vi satte i gang gikk til helvete ville vi aldri få satt i gang noe.

3. RV ER EN BASTION FOR REVOLUSJON

Vi har noen revolusjonære bastioner i Norge. Vår posisjon i fagbevegelsen er en. Dagsavisa en annen. Vår posisjon i kulturen en tredje. Rød Valgallianse er en fjerde. Det finnes sikkert noen få til, men det viktige er at å miste en slik bastion vil være et alvorlig tilbakeslag for revolusjonen. Disse bastionene er erobra som følge av breie fronter - langt utafor AKP(m-l)s rekke. Når bastionene skal forsvares og bygges ut, må det være like viktig å sikre brei støtte, ellers kan bastionene

TJEN FOLKET JANUAR 1984

falle. Derfor må de uavhengige gis fulle demokratiske rettigheter i RV, akkurat som partimedlemmer.

4.STANDPUNKTET MITT ER ALTSÅ

..at det beste for oss er RV som en front, der alles stemmer teller like mye, og der AKP(m-) ikke har særretter - ut over det som ligger i at AKP(m-l) er det organiserte element i RV, og at AKP(m-l) har eiendomsretten til navnet Rød Valgallianse.

Jeg har sett et foreløpig resyme av SKs RV-vedtak, og mener følgende - i full fart:

1.RV må inn på Stortinget. Prioriteringa av Oslo og Troms er nok riktig.

2.Mot vedtektsfesta særretter, som

sagt.

3.For å styrke og bygge ut RV, og for at RV er revolusjonært.

4.Uavhengige sosialister kan bare få reell innflytelse hvis partiet ikke har særretter.

5.Mot å avvise det som andre vil kalle "en front løsrevet fra AKP(m-l)."

6.Utspillet i forhold til SV er riktig ut fra målsettinga med stortingsrepresentant, men det må ikke oppfattes sånn at det er en hovedmetode for å komme inn på Tinget.

Til slutt:

Jeg har hatt jævlig (som Øyvind Johnsen sier) dårlig tid på å skrive dette. Håper det gir folk en riktig oppfatning av hva jeg mener.

RV ER BRA!

De fleste av oss er temmlig lei debatten om RVs framtidige organisasjonsform. Like fullt er denne debatten nødvendig. Partiet må ta stilling til hvilket RV det ønsker, og jeg ber om at det tas opp til avstemming på partiets landsmøte.

Jeg synes det er frustrerende at vi foran hvert valg skal ha en harang av organisasjonsdiskusjoner. Dette gjør valgarbeidet vanskeligere og sprer mye forvirring og mismot blandt folk. Vi trenger ro om dette - og en modell å bygge vårt parlamentariske arbeid etter.

Det er umulig å lage en evig modell for organiseringa av vårt paralmetariske arbeid, langt mindre for RVs organisasjon. Det er klart at det vil være forskjell fra 25.000 til 250.000 stemmer. Dette får vi ta etter hvert. Ikke desto mindre bør og må vi fatte vedtak som får konsekvenser for en god del år framover, og som blir bindende for partimedlemmenes arbeid.

RV ER ET FAKTUM

Vi kan ikke starte denne diskusjonen som vi var i begynnelsen av vårt parlamentariske

arbeid. RV er der. RV er et faktum. Man kan diskutere om vi ville ha gjort det samme i 1973, om vi hadde erfaringene fra i dag. Dett er et helt teoretisk spørsmål. Vi må forholde oss til det vi har. Ikke minst den profilen vi har bygget opp overfor velgerne - det tar år å bygge opp slikt - og hensynet til de uavhengige, gjør at vi bør være lite dramatiske i ny utforming av RV.

AKP(m-l)s ESTERNE PROFIL

Endel kamerater argumenterer mot RV og for partilister og null RV-organisasjon, med at partiet har så lite ekstern profil og RV så mye. Sånn at RV oppfattes som "partiet".

Jeg mener at RV har for lite ekstern profil. RV burde ha mye mer. Det er døds viktig at vi får oppmerksomhet om det vi gjør i det parlamentariske arbeidet. Det er jo derfor vi er der. Det er derimot et problem at AKP(m-l) har hatt lite skikkelig ekstern jobbing; talsmenn, politikere, markeringer. dette kan en på ingen måte løse med et "tjyvtriks" - å ødelegge RV. Jeg mener partiet har tatt endel bra initiativ i det siste, feks.

TJEN FOLKET JANUAR 1984

vervekampanjen.

Sjøl om RV ikke er "partiet", så er det ikke til å unngå at folk oppfatter RV slik, når RV jobber der de andre partiene har sitt ormebol. Dette skyldes bl.a. de parlamentariske illusjonene til folk. Det vil ta år å bygge opp AKP(m-l) som "partiet" - arbeidsfolks eget parti.

Men fordi RV på mange måter er AKP(m-l)s redskap i det parlamentariske arbeidet, og RV-representantene blir partiets kvinner og menn, er det riktig at partiet har vedtektsfesta sær-rettigheiter i RV. Etter mi mening er det å bøye seg for kortvarige stemningsbølger å rope Front! Front!, og tro at man løser alle problemer av den grunn.

AKP(m-l)s PARLAMENTARISKE ARBEID

Noen tror også at vi får et bedre parlamentarisk arbeid om vi oppløser RV og kjører det parlamentariske arbeidet rett inn i partiorganene. Dette er igjen et krumspring for å finne lettvinne løsninger. Spørsmålet om partiet skal prioritere det parlamentariske arbeidet er ikke på noen måte et organisatorisk spørsmål, men et politisk spørsmål, og det tror jeg også denne debatten vil vise.

Dessuten er det et utrolig sekerisk og hovmodig standpunkt. Svært mange uavhengige har i årevis slitt for RV, og har jobba med dette arbeidet på tross av lav prioritering fra partiets side. De har tilført RV mye kunnskap og politikk. Dette er bra og dette må vi videreutvikle.

RV SOM NOE ANNET ENN AKP(m-l)

På den ene sida er RV måten partiet driver parlamentarisk arbeid på. Sånn sett er RV=AKP. Samtidig er AKP(m-l) noe mer og grunnleggende enn RV. RV har ei breiere plattform og det deltar mange uavhengige i den organiserte jobbinga.

OG: Mange folk oppfatter RV som noe annet enn AKP(m-l). Som noe mindre krevende, som noe mindre "ekstremt" - eller hva dere vil. Det synes jeg er OK. Ikke fordi jeg

synes det er bra at de ser så skeivt på AKP(m-l), men fordi jeg synes det er bra at folk kan synes at RV er OK, uten å måtte ta stilling til alt ved AKP(m-l). Skulle det løse noe om vi sa: Vi er så bra så, vi stiller reine parti-liste.

Men RV er ikke mindre ekstrem enn at vi er revolusjonære. Dette mener jeg er bra og nødvendig, og årets valg var da også et bevis for at det går an å ha ei revolusjonær plattform, drive bra valgkamp og gå markert fram. I dag er vårt revolusjonære standpunkt et skille fra de andre partiene. Sånn sett er RV temmelig smalfrontet. Jeg synes ikke vi trenger ytterligere innstramminger.

AKP(m-l) SOM DEN ORGANISERTE KRAFTA I RV

AKP(m-l) er den organiserte krafta i RV. Men ikke alle AKPer jobber med RV. Fordi dette arbeidet er viktig for AKP(m-l) har partiet behov for styring av dette feltet. Ikke byråkrat- og kontorstyring, men styring i den politiske kampen - i klassekampen.

Derfor synes jeg det er helt streit å si: Da må vi ha særretter, da må ting gjøres i samråd med oss. Dette betyr ikke at en AKP-stemme på et møte teller mer enn en uavhengigs - men det betyr at AKP(m-l) som parti har rett og plikt til å jobbe i RV og bli respektert.

TA VARE PÅ DE UAVHENGIGE

Det er ikke sånn at betingelsen for å ta vare på de uavhengige, er at AKP(m-l) ikke skal ha særrettigheter. det er først og fremst et spørsmål om politisk innstilling og vilje til samarbeid og respekt.

Jeg er for å øke bredden til RV, og jeg tror at RV kan være et godt redskap for å øke vennekretsen til AKP(m-l). Ta to eksempler:

Innvandrerne. De trenger også "norske" politiske fora. Få dem inn i RV. Få innvandrere med i RVs landsstyre. La oss ikke sette umulige krav til nivå og kunnskap. La oss bruke RV til å bryte vei for

TJEN FOLKET JANUAR 1984

innvandrernes politiske jobbing.

Kristne. Øyvind Sagdal slo 10 gode grunner for å stemme RV opp på kirkedøra. Endelig en kristen sosialist som vil jobbe for arbeiderklassen og RV. Vi trenger flere sånne. Få dem inn i RV.

Dessuten: Mange vil ikke - og jeg ser da bort fra de som "ikke vil", men som kan overtales - bli medlemmer i AKP(m-l). Disse trenger også tilbud. RV kan være et slikt politisk tilbud. I Belgia har PTB en form for sympatisør-organisering. Kan ikke RV være noe sånt for oss?

Noen sier - ja da kan de jobbe med andre saker. Hvorfor det? Hvorfor ikke RV? Er det ikke fullverdig nok? Spør jeg.

HVA MED ORGANISATORISK SAMMEN- SMELTING MED ANDRE ORGANISASJONER

I fjor støtta Arbeidermaktgruppa (AMG splitta ut fra SVs ungdomsorganisasjon) RV. Det er bra. Men det reiser også spørsmålet om hvordan vi skal samarbeide med sånne grupper, for det vil vi jo.

AMG er på svært mange områder uenige med AKP(m-l) og RV. Det ville være en slitsom sak å ha dem i lokale RV-grupper og i RVs landsstyre. Derfor er det sannsynlig mest fornuftig å knytte dem til oss i form av forhandlinger og samarbeidsavtaler. Dette bør være modellen for slikt samarbeid. Men heller ikke her kan det lages evige modeller.

ORGANISASJONSSPØRSMÅLET - ET PRAGMATISK SPØRSMÅL

Erfaringene til nå er forskjellige m.h.t. hvordan arbeidet organiseres. Vi har alt fra ei lita kjerne rundt representantene, til store RV-grupper med medlemskort. Jeg tror ikke vi kan si A eller B nå. Jeg tror vi trenger å eksperimentere videre.

Det er svært forskjellige lokale forhold. Noen steder er det partiavdelinger med liten aktivitet rundt seg, andre steder er tilbudene store. Noen steder er det ikke

AKPere, men RVerer osv.

Jeg mener at vi må bygge ut organiseringa av RV slik at vi når flere folk. Men jeg er skeptisk til grupper med medlemskort. Dette er fordi dette konstituerer gruppa som en organisasjon, som et apparat og er temmelig forpliktende. Og vi må vurdere hvor mye krefter vi skal legge i det organisatoriske arbeidet. En mulig ny modell er å organisere rundt abonnenter på lokal RV-avis. Bruke den til informasjon, innkalling av møter osv. Samtidig må ei slik gruppe være såpass organisert at den gir tilbud om innledninger og diskusjon, aktiviteter osv.

Mange steder har ei RV-gruppe i valgkampen, men legger dem ned like etterpå. Det er mulig det er riktig. Men jeg mener vi må eksperimentere med å holde slike grupper varme over lengre tid, på arbeidsplasser, i boligmiljø.

En ting må være klart. Hvis vi virkelig ønsker å ta alvorlig på Stortingsvalget i 1985, så betyr det at vi må drøfte hvordan vi skal organisere og aktivisere RV-aktivistene lokalt. Derfor må avdelingene etter mi mening drøfte grundig hvordan dette skal gjøres mest mulig hensiktsmessig.

Så et viktig punkt. Vi må bruke RV til å verve medlemmer til partiet. mitt inntrykk er at dette gjøres i alt for liten grad. Her finnes det mange interesserte folk. Ta tak i dem!

OM DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN I RV-ARBEIDET

Partidisiplinen i RV-arbeidet har stort sett gått bra. Å bygge ut RV krever at vi ser nærmere på hva dette krever av partimedlemmene. I Landsstyret i RV som eksempel. I dag har vi ikke egen fraksjon for partimedlemmer. Vi diskuterer åpent hva vi mener. Også partimedlemmer som er uenige i deler av partiets politikk. Dette går bra nå. Men samtidig er det klart at ei økning av antallet uavhengige i landsstyret må bety at vi opptre mer enhetlig. Å snakke om øket innflytelse for uavhengige uten samtidig å skjønne at det betyr ei styrking av

TJEN FOLKET JANUAR 1984

partiets rolle og partidisiplinen,
er et feilspor. det vil oppløse RV
politisk.

TENK SKAPENDE

Mer enn å hakke på hverandre i

RV-spørsmålet, bør vi nå rette
blikket utover, og virkelig tenke
på hvordan vi kan bruke RV for å
øke innflytelsen for en revolusjon-
ær politikk og for AKP(m-l).

J.A.O

DEL 3

STORTINGSVALGET 1985

Om forslaget til høy
prioritering av valgkampen i 1985
og satsing på stortingsmandat skal
få noen praktisk betydning, må
dette avklares i avdelingene raskt.

SKs vedtak i forbindelse med
sin første valgoppsummering står i
lederen i oktober-TF.

Landstyret i RV gjorde i sin
oppsummering av valget følgende
vedtak:

UTDRAG FRA
"VALGOPPSUMMERING"
VEDTATT AV RVs LANDSSTYRE:

"Den skjerpede klassekampen i
Norge avdekker stadig klarere det
skrikende behovet for revolusjonære
representanter på Stortinget.
Landsstyret mener derfor at det må
sattes maksimalt på å oppnå dette
ved valget i 1985. I tråd med dette
vil en raskt legge en plan for
forberedelsene til denne
valgkampen, plukke ut fylkene der

vi må satse spesielt osv.
Nominasjon av toppkandidatene må
etter Landsstyrets syn skje
allerede i første halvår av 1984.

Vi skal ikke legge skjul på at
målsettinga betinger et kjempeløft
av en samlet bevegelse.
Stortingsmandatet krever f.eks. en
dobling av årets stemmetall i Oslo.
Samtidig har vi til nå vanligvis
hatt større problemer med å nå fram
ved Stortingsvalg enn ved
lokalvalg."

***** AVSTEMNINGSTEMA *****

1. Avdelinga støtter SKs vedtak om å
prioritere stortingsvalgkampen i
1985 høyt, både for å øke
oppslutninga om en revolusjonær
politikk, og for å forsøke å få
stortingsrepresentant.

2. Avdelinga gir sin tilslutning til
SKs vedtak om prioritering av
fylker, og tilslutning til at
valgkampen -85 blir en svært viktig
oppgave for alle fylker.

NOEN PÅSTANDER OM RV OG STORTINGET

1). Uten et godt og sterkt
parlamentarisk arbeid blir det ikke
noen revolusjon i Norge.

Allerede kort tid etter
valget, begynte noen kamerater å
snakke om at vi kanskje hadde nådd
langt nok. At vi på enkelte steder
ikke hadde behov for flere
representanter. Eller at partiet er
så svakt at vi ikke ville makte

flere.

Den samme tenkemåten meldte
seg også før valget. Enten i form
av at enkelte avdelinger var mot å
stille lister, sjøl om de kunne
greie det innenfor SKs
retningslinjer. De kunne jo
"risikere å komme inn". Eller i
form av uvilje mot å drive
valgkamp. Det var "jo så mye annet
som skulle gjøres".

TJEN FOLKET JANUAR 1984

Å drive parlamentarisk arbeid er et prioriteringsspørsmål. Jo visst har vi mange områder vi skal jobbe på. Men er det parlamentariske arbeidet og valgarbeid noe av det minst viktige? For det første så er det feil å påstå at det parlamentariske arbeidet står i motsetning til alt annet vi skal gjøre. Se på Klassekampen-kampanja i forbindelse med valget. Der opplevde vi en ypperlig symbiose. Klassekampen sendte i 2 uker gratis-eksemplarer til tidligere abonnenter. Dette tjente RV. Valgkampen og framgangen til RV tjente Klassekampen - og vervomålsettinga ble kraftig overoppfyllt.

For det andre så er det riktig å prioritere dette arbeidet i perioder sjøl om vi da må legge til side andre oppgaver. Sjøl om klasse-karakteren til de parlamentariske organene er aldri så avslørt for oss kommunister, så betyr ikke det at de er avslørt for folk flest. Det er jo tvert om det motsatte som er tilfelle. Vi blir jo sett på som skrullinger når vi hevder at vi lever under borgerskapets diktatur - også av de fleste arbeidstolk.

Om vi virkelig tar på alvor at vi ønsker en sosialistisk revolusjon i Norge, så kan vi ikke unnlate å ta på alvor at disse illusjonene er så utbredt. Det er en kjempesvør oppgave å fjerne dem. Og uten at vi er inne i de parlamentariske organene inne i borgerskapets gudshus, så greier vi ikke den oppgaven.

Vi har følgende styrke i parlamentarisk sammenheng:

-25.000 tilhengere blant 2.1-2.5 mill. som stemmer.

-5 av 1014 fylkestingsrepresentanter.

-34 av 13.772 kommunestyrerepresentanter.

-2 av 3500 formannskapsmedlemmer.

-0 av 155 stortingsrepresentanter.

Hvordan går det da an å snakke om at vi har nådd langt nok? Om våre folk er aldri så dyktige, så er dette latterlig lite, sett i forhold til de strategiske oppgavene vi har satt oss.

2.Vi må inn på den politiske arenaen - Stortinget.

Forsøkene på å holde oss utenfor WRKs valgsendinger er et forsøk på å holde oss utenfor det politiske sentrum - utenfor den politiske arenaen. De ville fremstille oss som ei lita sær utgruppe. Det greide de ikke.

Valgreglene gjør det vanskelig for oss å komme inn på Stortinget, ikke desto mindre er det viktig. Om vi vil eller ikke så foregår den viktigste politiske virksomheten i Stortinget. Her ikke bare formes borgerskapets politikk, men her skapes også argumentasjonen - overbygninga - for denne politikken.

Vi har greid å skape oss en relativt klar profil på tross av at vi har vært utenfor Stortinget. Vi har kommet ut med store deler av politikken, og vi har hatt landskjente ledere blant våre medlemmer. Men vi oppfattes ikke helt ut som et "seriøst" parti, vi blir på en måte et "aksjonsparti" uten helhetssyn og uten skikkelig deltagelse i den "vanlige politiske debatten".

Å være på stortinget gir oss muligheten for å gripe rett inn og få alles øyne fokusert om oss - invertfall periodevis. Vi kan direkte avsløre klasseinnholdet i politikken, lønene, prinsipp-løsheta osv.

Det er bare tull å tro at vi kan greie det samme utenfor som i Stortinget.

3.Vi må ha nasjonale politikere og ledere.

Vi er på mange måte er "lokalt"-parti. Vi har mange dyktige ledere lokalt, men vi har få nasjonale ledere. Unni Rustad er et eksempel på en kamerat som har markert seg kraftig nasjonalt på ett område. Vi har flere slike. Men vi har få som oppfattes som "nasjonale politikere". Dette er bl.a. fordi så stor oppmerksomhet er retta inn mot Stortinget. Det kan vi beklage, og det kan vi være mot, men vi er nødt til å ta hensyn

TJEN FOLKET JANUAR 1984

til det. Også derfor er stortingsrepresentasjon viktig.

4. Stortingsarbeid vil lette partibygginga.

I dag står andre politikere og høster den parlamentariske æren for det vi har gjort - og de blir talsmenn for saker som vi har reist. Dette gjør at mye av det vi tar opp på en måte blir trukket inn i systemet, dempa ned og gis formell "demokratisk behandling" og det fattes "lovlige vedtak". Å være på Stortinget vil gjøre det lettere å markere partiet som parti, holde poteten varm og utvikle iinteressen for partiet og de sakene vi reiser.

En stortingsrepresentant vil ha enklere tilgang til folk, kunne oppsøke miljøer, kunne brukes i propaganda-arbeidet osv. Dette vil også gjøre det lettere å bygge partiet ut systematisk.

5. Stortingsarbeid tjener det utenom-parlamentariske arbeidet.

Vi jobber for arbeiderklassens frigjøring og for at arbeidsfolk skal kunne ta over styring av stasmakta. Det utenomparlamentariske arbeidet er helt grunnleggende og avgjørende. Jeg tenker på streiker pornokamp, studentaksjoner, husokkupasjoner, anti-imperialistisk arbeid, boligkamp, åpne møter, studiesirkler, KK-spredning, verving til AKP(m-l) osv. Det arbeidet vi driver blant folk, organisering av mennesker på mange nivåer, det propaganda-arbeidet vi driver overfor folk i aksjon osv. De er viktig, det!

Å legge opp til et parlamentarisk arbeid, som er seg sjøl nok, og et utenomparlamentarisk arbeid som har som eneste mål å styrke våre parlamentariske posisjoner og makt, ville være anti-revolusjonært, og lede partiet og den folkelige bevegelsen på aveier!

men det er ei fordømt vulgarisering å hevde at det konkrete utenom-parlamentariske

arbeidet alltid er viktigere enn det arbeidet vi gjør i parlamentariske organer. Hva i all verden gjør vi der da!

Burde ikke Liv F i sitte i Oslo Bystyre, men heller konsentrere seg om prostitusjonsprosjektet?

Burde Vidar V konsentrere seg om høvelen og gutta på jobb?

Og burde ikke Herman K i heller feie i fagforeninga og forøvrig være en lystig fyr?

Det er tåpelig å undervurdere den politiske kampens betydning, og den muligheten de parlametariske organenes talerstol gir for politisk polemikk, avsløring, agitasjon, for å gi perspektiv, avsløre andre partiers osv.

Det er et standpunkt som mer eller mindre sier at fagforeningene skal arbeidsfolk jobbe i, og de parlamentariske organene skal småborgerne ta seg av. Dette simple arbeidsfeltet. Dette er trade-unionisme fordi dette standpunktet forfekter at proletariatet kan man nå bare man jobber i fagforeningene. Man kan kreve at fagforeningsfolk skal begynne å bli kommuniste, men man vil ikke kreve at vi skal gjøre et godt kommunistisk arbeid i parlamentene.

Jeg tror fullt og fast at RV på Stortinget vil bli en voldsom styrke for vårt utenomparlamentariske arbeid.

6. Vi har mye å lære på Stortinget og vi utvider arbeidsfeltet.

Erfaringene fra arbeidet i kommunestyre og fylkesting viser at vi lærer mye gjennom dette arbeidet. Vi får mye materiale og henvedelser. Vi lærer oss å spore opp materiale og folk - og vi har en begrunnelse for det. Vi har oppgaven å bli norske arbeidsfolks kommunistparti, og kunnskapen om Norge og kontakten med folk er viktig. Stortinget vil tvinge oss til det. Og det i seg sjøl er ei god utfordring.

J.A.O

TJEN FOLKET JANUAR 1984

OM SK'S PRIORITERING AV FYLKENE

Også i tidligere valg har partiet prioritert bestemte fylker. Dette har først og fremst vært ei prioritering som har betydd at DSene og laga i disse fylkene har måttet jobbe spesielt hardt med valget, og det har vært ei økonomisk prioritering, fordi oppgaven å komme inn på Stortinget er svær og vi har begrensa ressurser, blir prioriteringa i kommende valg svært viktig.

KRITERIER

Det som er lagt til grunn for utvelgelsen er følgende:

- Oppslutninga i valg
- Partiets og RVs styrke
- Muligheter for å bli representert.

UTVALGTE FYLKER

SK har foreslått å prioritere slik:

- Oslo og Troms.
- Akershus, Hordaland, Sør-Trøndelag, Nordland.
- Resten.

ALLE SKAL DRIVE HARD VALGKAMP

Prioriteringsvedtaket betyr ikke at det bare skal drives valgkamp i de 6 prioriterte fylkene. Vi ønsker å bygge og styrke RV over hele landet. Vi ønsker størst mulig stemmeoppslutning om RV på landsbasis. Kvantitet er avgjørende for å få kvalitet. Det var ei viktig politisk grense at vi ble 1.2% i 1983-valget. Alle fylkene skal ha Stortingsvalget som hovedoppgave i en lengre periode.

Men for de prioriterte fylkene betyr det bl.a.:

NOMINASJON

Disse fylkene må nominere toppkandidaten(e) snarest mulig og før de ikke-prioriterte fylkene. dette betyr ikke at de andre

fylkene ikke skal nominere raskt, men at de prioriterte blir pålagt det, det er viktig å komme ut med kandidatene våre snarest mulig for å gjøre dem kjent, og gi dem en sjanse til å bygge seg opp politisk.

ØKONOMI

Etter framgangen i 1983, vil vi motta ca. 700.000kr årlig i form av stemme-, gruppe- og representantstøtte i statsmidler, og ekstrabevilgninger over kommunebudsjettene. det blir ikke innsamling til RV i 1984, men i 1985. Med ei anslått innsamling på ca. 600.000 kr. betyr det at vi vil ha ca. 1.3 mill.kr til drift og valgkamp i 1985. Dette er ei økning på ca.30% i forhold til budsjettet for 1983. Fordi innsamlinga kom opp i over 700.000 kr. er det reelt under 20% økning.

Fordi god valgkamp også krever penger, prioriterer vi å øke andelen til disse fylkene både i 1984 og 1985. De andre fylkene kan ikke regne med vesentlig økning i forhold til 1983-bevilgningene.

UTFORMINGA AV POLITIKKEN - LOKALT/SENTRALT

De prioriterte fylkene vil bli trukket spesielt med i utforminga av RVs politiske plattform/profil foran Stortingsvalget. Det kan bli aktuelt å lage ei arbeidsgruppe bestående av de første i de 6 fylkene. Både SK og RVs Landsstyre vil jobbe spesielt overfor disse fylkene.

INTERN PRIORITERING I FYLKENE

De prioriterte fylkene må straks legge opp planer for arbeidet, som inkluderer et offensivt arbeid med Stortingsvalget, sette av folk og lage tidsfrister.

TJEN FOLKET JANUAR 1984

DEL 4

LISTEFORBUND

VEDTAK FRA SK

SK gir arbeidsutvalget (SKAU) i mandat å ta initiativ overfor SV for å starte forhandlinger om et eventuelt listeforbund foran Stortingsvalget 1985.

Dette initiativet skal ut til diskusjon i partiet med anbefaling fra SK, og avgjørelsen om et listeforbund tas etter det standpunktet medlemmene tar.

UTDRAG AV:
PRESSEMELDING FRA RV OG AKP
5.12.83

"Rød Valgallianse og Arbeider-nes Kommunistparti (marxist-leninistene) har i en felles henvendelse til Sosialistisk Venstreparti foreslått at RV og SV inngår et valgteknisk samarbeid i enkelte fylker ved Stortingsvalget i 1985. Dersom de foreslåtte endringene i valgloven blir vedtatt, vil dette innebære at partiene stiller egne lister, men inngår avtale om overføringer av stemmer. For SV vil et slikt samarbeid sikre og kanskje øke partiets stortingsgruppe. For RV vil det bety reel mulighet til å sikre seg sin første stortings-

representant.

Bakgrunnen for henvendelsen er at valgordninga holder små partier utenfor Stortinget, og gir mellomstore partier færre representanter enn stemmeoppslutninga skulle tilsi. Ved ei matematisk rettferdig fordeling ville RV ha rett til 2 stortingsrepresentanter med omtrent samme stemmetall som ved årets valg. Den nåværende valgordninga hindrer ei slik rettferdig fordeling."

Debatten om listeforbund går i skrivende stund på Klassekampens debattsider, og vi viser til den.

Her gir vi en redegjørelse for hva listeforbund er og hvilke fylker det kan komme til å omfatte. Vi har sakset Pål Stenrogs artikkel om listeforbund i Klassekampen, og vi har et innlegg mot listeforbund.

*****AVSTEMMINGSTEMA:*****

Ta stilling til SKs anbefaling om å arbeide for listeforbund med SV.

HVA ER LISTEFORBUND?

Dette er en redegjørelse om hva listeforbund/valgteknisk samarbeid er - de politiske vurderingene kommer fram i andre artikler.

-Valgforbund er et teknisk samarbeid mellom to eller flere partier for å kompensere for urettferdighetene i valgordningen. De som deltar i valgforbund gjør dette på bekostning av de som ikke deltar.

Lovforslaget er ikke ferdig, og det finnes uklareheter om hvordan

regjeringspartiene vil ha det. Dette er den sannsynlige modellen:

1-De aktuelle partiene inngår før valget avtale om at de tar felles oppgjør etter valget.

I dag er ordninga slik at enkelte partier enten må stille egne lister, eller gå sammen om felleslister. Felleslister betyr at to eller flere partier nominerer på samme liste, og driver valgkamp for den. Dette betyr politiske avtaler, og ei nominering av partienes kandidater etter antatt styrke og

TJEN FOLKET JANUAR 1984

forhandlinger.

2. I et listeforbund stiller de samarbeidende partiene sine egne lister, og driver valgkamp på eget program og politikk.

Dette betyr egen nominasjonsprosess, eget programarbeid og at velgerne stemmer på det partiet de støtter.

3. Valgoppgjøret skjer i to omganger:

Først slås stemmene til de samarbeidende partier sammen. Dette avgjør hvor mange representanter de samarbeidende partier får til sammen.

Deretter fordeles det tildelte antallet representanter mellom partiene ut fra partienes stemmetall.

Stortingsrepresentantene velges fra fylkene etter forholdsvalgsprinsippet. I Norge betyr det at partienes stemmetall først deles på 1,4, så 3, 5, 7, 9, 11 osv. Når dette er gjort for alle partiene, går representantene til de partiene som har de høyeste resultatene. Om det f.eks. skal fordeles representanter, går de 10 til de partiene som har de høyeste tallene. Skal partiet ha tre repr. må partiets stemmetall delt på 5 være blant de ti største delingsresultatene.

Ved listeforbund slås de samarbeidende partienes stemmer sammen, og representantene tildeles dem som om de var ett parti.

Deretter fordeles representantene de har fått, mellom partiene etter deres stemmetall. Ta et eksempel: RV og SV samarbeider i oslo. Tilsammen får partiene 32.000 stemmer. dette er nok til at listeforbundet får 2 mandater samlet. RV får 11.000 stemmer og SV 21.000 st. Fordelinga regnes da slik:

SV $21.000:1.4=15.000$, 21.000:3=7000
RV $11.000:1.4=7.857$, 11.000:3=3666

Det høyeste resultatet får altså SV, og dermed førstekandidaten. Det nest høyeste får RV og dermed den andre. Altså: I dette

tilfellet må SVs resultat delt på 3 ikke være høyere enn RVs delt på 1.4. Dette betyr at SV ikke må ha 2.15 ganger mer enn RV, dersom RV skal komme inn.

I Oslo går sistemandatet på ca. 10.000. Om RV skal stå aleine må partiet ha ca. $10.000 \times 1.4 = 14.000$ stemmer. Ved evt. listeforbund og 32.000 stemmer, holder det med ca. 10.200 stemmer, ei innsparing på nærmere 4.000 stemmer. Fordelinga skjer ut fra matematiske og "objektive" kriterier - ikke ut fra handel.

4. Politisk vil Stortingsrepresentantene stå for sitt eget partis program, uten noen forpliktelser i forhold til de(t) partiet de hadde listeforbund med.

-

HVILKE FYLKER VIL ET LISTEFORBUND
OMFATTE

Dette er et forhandlings-spørsmål. I prinsippet vil begge parter være interessert i å få mest mulig og gi minst mulig. I et samarbeid med SV er Oslo det stedet der et slikt forbund mest sannsynlig kan få to representanter, og dermed gi RV en mulighet til å bli representert. I andre fylker vil et slikt samarbeid høyst sannsynlig enten sikre et trua SV-mandat eller skaffe SV et nytt, om det overhodet får noen betydning da. Hvor har SV størst muligheter: Akershus og Hedemark.

Dette er de mest aktuelle forhandlingsfylkene. SV kan kreve å få listeforbund i alle fylker - vi vil kreve å ha samarbeid i minst mulig fylker. Uansett: Det er umulig å få til listeforbund i Oslo, uten å gi noe i andre fylker.

SV har pr.dato (begynnelsen av januar) ikke svart offentlig på henvendelsen. Arbeiderpartiet har ikke avvist, men omtalt relativt positivt SVs initiativ om listeforbund mellom DNA, V og SV.

SV har ikke avvist vår henvendelse.

PARLAMENTARISK ARBEID OG LISTEFORBUND

Forslaget om et valgteknisk samarbeid mellom RV og SV i enkelte fylker ved valget i 1985 har gitt støtet til en kjærkommen diskusjon. Ulrik Svendsen (US) og Eivind Fjell (ES) har reist skarpe innvendinger mot forslaget.

Innvendingene grupperer seg i følgende hovedpunkter:

1. Hvor viktig er det egentlig for RV å komme på Stortinget? Vil ikke dette skje på bekostning av viktigere oppgaver? (US)

2. Er ikke et slikt samarbeid med SV prinsipielt forkastelig? (US og ES).

3. Hva innebærer et valgteknisk samarbeid? Betyr det f.eks. samarbeid i alle fylker? (ES)

4. Hvordan skal forslaget behandles i AKP og RV? (ES og US).

Kommentarer til innvendingene:

1) US mener at partiledelsen er «valgte» når den vil satse kraftig på å få valgt en RV-representant på Stortinget, og at dette vil komme på bekostning av annet arbeid. Dette avdekker en uenighet om viktighetene av å drive parlamentarisk arbeid i et land som Norge. Da Lenin oppsummerte bolsjevikenes erfaringer sa han at det var «uunnværlig for partiet til det revolusjonære proletariatet» å delta i parlamentariske forsamlinger og overfor kommunistene i Vest-Europa sa han at det måtte være deres plikt å gjøre det samme. Henvendt til de «radikale» kommunistene i Vest-Europa sa han: «Dere vil skape et nytt samfunn, og likevel er dere redde for vanskene som er knyttet til det å danne ei god parlamentarisk gruppe i et reaksjonært parlament, sammenlagt av overbeviste, hengivne kommunister! Er ikke det barnslig?» Han sa videre at det bare var mulig å overvinne parlamentariske illusjoner i det arbeidende folket gjennom at kommunistene førte en langvarig kamp fra innsida av de reaksjonære parlamentene.

Og til slutt føyer Lenin til at det må rettes en «hard, nådeløs og kompromissløs kritikk» mot «de lederne som ikke makter, og enda mer mot dem som ikke vil, utnytte parlamentariske valg og den parlamentariske talerstolen på revolusjonært og kommunistisk vis.» (Lenin, utvalgte verker, b. 11, s. 135–144.)

Etter mitt syn hadde Lenin helt rett, og våre erfaringer fra Norge viser at det samme er nødvendig her. Er US og ES enige i den vurderinga Lenin hadde av hvor absolutt nødvendig det er for kommunistene å drive parlamentarisk arbeid? Hvis ja, er dere enige i at dette også gjelder i Norge i dag?

Etter mitt syn er det nødvendig å få en RV-representant på Stortinget nettopp for å styrke de kampområdene som US nevner. Vi kommer heller ikke videre i å bekjempe revisjonismen og reformismen uten å kunne gjøre det innafor Stortinget.

2) Hva vil gavne kampen mot revisjonismen i Norge mest? At RV, på tross av et stemmetall som skulle gitt representanter, fortsatt holdes utafor Stortinget, — fordi en av hensyn til sine rene hender ikke vil utnytte taktiske muligheter i valgloven til å motvirke et urettferdig valgsystem? Eller at RV blir representert samtidig som SV kanskje øker sine mandater fra fire til sju? I hvilken situasjon vil den moderne revisjonismen stå sterkest? Det kan ikke herske tvil. De rene henders taktikk vil gi SV monopol på å være «venstresida» på TV, i Stortinget og når samer og arbeidsløse og industriarbeidere demonstrerer utafor Stortinget. Mens et valgteknisk samarbeid kan plassere en revolusjonær representant i storstua til borgerskapet, med de mulighetene det gir. SV vil også vinne på et sånt samarbeid. Men vår gevinst vil være så strategisk viktig, at det teller mest.

Dessuten kan da umulig US mene at det er prinsipielt gærnt å samarbeide med SV. Han og de andre AKP'erne stemte jo på en SV'er til landsstyret i NTL, uten at det førte til at noen kommunist blei valgt. Et valgteknisk samarbeid er langt gunstigere enn det.

3) Det er ikke riktig som ES trur at forslaget går ut på valgteknisk samarbeid i alle fylker. Det er snakk om et tilbud om at RV vil bidra til at SV kommer inn i noen fylker der de ligger like under grensa, mot at SV bidrar til at RV har en reell mulighet til å komme inn i Oslo. For øvrig blir stemmene telt opp for seg, slik at partienes relative styrke i forhold til hverandre vil komme klart fram. Partiene stiller på sine egne programmer og egne lister. En stemme til RV vil fortsatt være en stemme til RV.

4) Sentralkomiteen i AKP(m-l) og ledelsen i RV har vedtatt å ta initiativ til et slikt valgteknisk samarbeid. Dette må gjøres nå, for det er nå den politiske kampen om dette foregår. Initiativet er sjølsagt tatt under forutsetning av at det også får oppslutning i våre egne rekker. Forslaget vil bli diskutert internt i AKP og blant RV-aktivistene. Hvis det ikke får støtte internt vil det sjølsagt falle. En annen sak er at jeg har stor tru på at både partiets medlemmer og RVs sympatisører, og mange andre som regner seg til venstresida, vil se det åpenbart fornuftige og riktige i et slikt valgteknisk samarbeid når de bare får tenkt litt på saka og satt seg skikkelig inn i hva forslaget innebærer.

Pål St

TJEN FOLKET JANUAR 1984

"FRAM TIL KAMP - VALGKAMP"

Pål St. 1984 har skrevet en lang artikkel i Klassekampen, 27. desember, om Ulrik St. 1984 og Eivind St. 1984 syn på parlamentarisk arbeid og listesamarbeid med SV. Eivind St. 1984 får svare for seg sjøl (jeg er for øvrig helt enig med han). Mitt svar til Pål St. 1984 og min mening om parlamentarisk arbeid er følgende:

Parlamentarisk arbeid er en viktig del av kommunistenes arbeid. det parlamentariske arbeidet må kombineres med det utenomparlamentariske arbeidet, massenes handlinger. Arbeidet i parlamentariske organer må som hovedregel ha til formål å avsløre parlamentarismen som et skalkeskjul for borgerskapets diktatur, noe borgerskapet opprettholder for at de skal herske smidig med demokrati, almen stemmerett og såkalt innflytelse for alle. Kommunistenes deltakelse i parlamentariske organer må gå ut på å bevise overfor de mange i dette landet som tror på parlamentet hvorfor slike parlamenter bør bli avskaffet. Kommunistene har en plikt til å jobbe i parlamentariske organer, men de må aldri spre illusjoner om at man kan oppnå noe i disse organer.

Og sist, men ikke minst, kommunistene må ha det fullstendig klart for seg at handlingene til massene, massekampen, den utenomparlamentariske kampen alltid (uthevet av Lenin) er viktigere enn parlamentarisk virksomhet. Dette siste slår Lenin fast, nesten ordrett gjengitt, i artikkelen "Skal vi delta i borgerlige parlamenter?" fra Verker i utvalg, d. 11, side 139 (Okt.forlag). Dette utsagnet til Lenin mener jeg er helt avgjørende.

Spørsmål til Pål St. 1984: Mener Pål St. 1984 at Lenin tar feil når han hevder at den utenomparlamentariske kampen, massenes handlinger, som han kaller det, alltid er viktigere enn den parlamentariske virksomheten?

Partiets politiske linje til nå har, som Lenin, satt den utenom-

parlamentariske kampen fremst. Partiledelsens vedtak om valget, om nødvendigheten av stortingsmandat nå, dreier partiets arbeid over i parlamentarisk virksomhet, sjølsagt på bekostning av en rekke andre arbeidsfelter å jobbe på.

HVOR ER PARTIET?

(I min videre argumentasjon må jeg understreke at mine erfaringer er fra Oslo. situasjonen i landet ellers kan jeg ikke uttale meg om). Hvem har ikke opplevd den situasjonen at arbeidskamerater eller venner spør: Hvor er dere, AKPere? Hvor er initiativene? Hvor er gløden? Er dere gått i frø?

Slike spørsmål er helt naturlige. For hva har skjedd med AKP? Partiet har etter min mening, degenerert kraftig i det siste. Ikke fordi kamerater har blitt mindre firkantige eller at de har fått verv i ei fagforening. Nei, fordi de i stor grad har slutta å se seg sjøl som kommunistiske ledere av massenes kamper.

Enkeltmedlemmer av AKP gjør en bra innsats i fagforeninger, i boligkampen, innenfor helse- og sosial og innenfor anti-imperialistisk arbeid. Hovedproblemet for disse kameratene er at de ofte står aleine. Arbeidet deres blir dessverre ofte perspektivløst og årsakene til det er manglende ledelse fra partiet. Dessverre er det også slik at en rekke medlemmer av partiet prioriterer partiarbeid langt ned på lista i forhold til andre ting. Liberalismen er sterkt økende, kritikk og sjølkritikk finnes nesten ikke. Disiplinen er dårlig, det ideologiske nivået er dårligere nå enn for noen år tilbake pga. manglende satsing på ideologiske studier. Tilstanden i partiet, som jeg har beskrevet her, er ufullstendig og satt på spissen, og den er sjølsagt varierende, men jeg mener tendensen er klar. Partiet i Oslo er ikke i stand til å drive fram og lede massenes kamper. Det anti-imperialistiske arbeidet

TJEN FOLKET JANUAR 1984

er på bunn-nivå. I Afghanistan-komiteen deltar nesten ikke parti-medlemmer, og tilsvarende avvik finnes i andre anti-imperialistiske fronter. Denne tendensen går jeg ut fra er kjent for partiets ledelse.

Hva er så medisinen på en slik tilstand fra partiledelsens side? Jo, RV og valgkamp, nei, ikke bare det, stortingsmandat! Sammen med SV, bare valgteknisk samarbeid selvfølgelig.

Er dette veien for AKP nå? Mitt spørsmål til Pål Stenrood må derfor bli: Kan du/evt. partiledelsen gi en forklaring på hvorfor parlamentarisk arbeid skal prioriteres så høyt i partiet nå i forhold til det utenomparlamentariske arbeidet (som i stor grad ligger nede i partiet)?

Mener du, på Stenroods, at ett av vilkårene for en sosialistisk revolusjon i Norge er at det kommunistiske partiet blir representert på Stortinget? (Påstand fra et internt vedtak. Til og med med henvisning til Lenin??)

SAMARBEID MED SV

Samarbeid med SV skal tilsynelatende gi et raskt og lett stortingsmandat for RV. Dette samarbeidet er en dreining av partiets arbeid over på valgkamp istedenfor utenomparlamentarisk kamp.

Et slikt samarbeid betyr også nedtoning av kampen mot den moderne

revisjonismen (SV). Det vil SV også sikkert kreve som vilkår for samarbeid. Ingen kan vel være så naiv å tro at kritikken og avsløringa av SV som parti blir opprettholdt dersom et slikt samarbeid inngås.

Marxismens klassikere brukte en stor del av sin tid til å avsløre og bekjempe opportunistiske og revisjonistiske retninger innenfor arbeider-bevegelsen. Hvorfor? Jo, fordi opportunisten og revisjonismen tilfører arbeiderklassen en borgerlig ideologi som er et av hovedhindrene for den sosialistiske revolusjonen.

Spørsmål til Pål Stenrood: Mener du at partiets gjeldende prinsipp-program, som karakteriserer SV som det sterkeste moderne revisjonistiske partiet i Norge og i hovedsak et pro-sovjetisk parti, fortsatt er riktig?

Neddempinga av kampen mot den moderne revisjonismen og samarbeidet vil bidra til å utviske forskjellen mellom RV/AKP og SV blant arbeidsfolk i Norge. En stemme på RV blir en stemme på SV og omvendt.

Hvilke følger får det for AKP på litt lengere sikt?

Helt til slutt: Du spurte meg om jeg var prinsippielt i mot ethvert samarbeid med SV. Sjølsagt ikke. Partiet samarbeider allerede i dag med SV på en lang rekke områder.

Ulrik S.

TJEN FOLKET JANUAR 1984

FRIVILLIG LAGSMØTE OM DEN AKTUELLE POLITISKE SITUASJONEN

(Se partiplanen for 1984, pkt.5, IF de.83).

1) MÅLSETTINGA MED MØTET

Møtet skal bidra til å styrke laget som sjølstendig politisk kraft i klassekampen for sitt område. Det skal gi laget et grep om helheten og hovedtrekka i den politiske og taktiske situasjonen i klassekampen.

Målet er også at møtet skal kunne ut i vedtak om hvilke eksterne oppgaver laget skal satse på i vårhalvåret, og gå inn på taktikken i den(de) viktigste av disse, slik at det kan fattes vedtak om konkrete utspill.

Partiplanen setter opp 1.mai og tariffoppgjøret som de mest sentrale felles eksterne oppgavene for landspartiet i vårhalvåret. Dette vil måtte få betydning for lagets prioriteringer. Men, oranisasjonsområdet til laget vil også innvirke på hvilke kamper som vil stå sentralt. Det kan tenkes at ett lag vil sette opp boligkampen som ei sentral oppgave, og at da dette området også vil bli en av de viktige sakene i 1.mai-arbeidet. Et annet lag kan feks sette opp anti-imperialistisk arbeid og tariff-kampen som sentrale saker.

2) MØTEOPPLEGGET

Et lag kan ikke på ett møte diskutere seg gjennom alle de brennende spørsmåla i klassekampen. Det må peile ut hvilke(t) oppgave(r) det skal gå grundigere inn på mht. taktikk-diskusjon og konkrete utspill.

Det som er felles, er at vi

lever i et land hvor vi i de innenrikspolitiske kampsakene så og si over hele linja vil være i en situasjon hvor vår linje står i et motsetningsforhold til ei sosialdemokratisk. Sjøl om i tilfeller hvor vi vil inngå taktiske allianser med DNA (og SV), må vi være obs. på den sosialdemokratiske klassesamarbeids-linja (og kanskje nettopp da!), slik at vi ikke ender opp som ved og vannbærere for ei borgerlig fløy i deres kamp mot andre borgerlige retninger. Videre lever vi i en verden hvor de viktigste motsigelsene på den internasjonale arenaen også slår innover oss. Motsigelsen mellom imperialismen og verdens undertrykte folk og nasjoner skaper linjekamp hos oss mellom syn som neglisjerer kampene i 3.verden og i stedet fokuserer på vår "andedam", og det revolusjonære synet på kampene der som fortroppa i den sosialistiske verdensrevolusjonen i dag.

Rivaliseringa mellom supermaktenes skaper et sterkt sosialimperialistisk press på vårt land. I dagens situasjon er det et helt sentralt spørsmål at vi stadig vurderer og tar mottiltak mot denne politiske offensiven fra sosialimperialismen.

Derfor foreslår vi at ALLE LAG STARTER DISKUSJONEN MED Å VURDERE SOSIALDEMOKRATIETS ROLLE OG DEN SOCIALIMPERIALISTISKE INNFLYTELSEN I DET OMRÅDET DE ER ORGANISERT.

HVA VIL DETTE BETY FOR LAGETS ARBEID, OG HVILKE KAMPSAKER SOM SKAL PRIORITERES?

Materiale til denne diskusjonen finnes i:

- Kap.1 i beretninga, som sendes ut samtidig med dette TF.
- TF. artikkelen "Noen trekke ved

TJEN FOLKET JANUAR 1984

den aktuelle politiske situasjonen", som står i dette TF (1.mai-direktivet i des. TF tar også opp noen av disse sakene, og er sjølsagt spesielt aktuelt for de som starter opp taktikk-diskusjonen på 1.mai på dette møtet).

- Dessuten må laget på forhånd gjøre undersøkelser for å få grep om situasjonen lokalt på disse områdene.

Denne diskusjonen må ende opp i vedtak om hvilke oppgaver laget skal prioritere i vår halvåret for det eksterne arbeidet.

DERETTER BØR DISKUSJONEN FØLGE

OPP GRUNDIGERE EN (eller dersom det blir tid) AV DE PRIORITERTE OPPGAVENE. KOMME INN PÅ DEN KONKRETE TAKTIKKEN OG FATTE VEDTAK OM BESTEMTE UTSPILL SOM SKAL TAS.

Under dette punktet vil laget drøfte hvilke "redskaper" det skal bruke. Å ta standpunkt til hvordan vi skal bruke talskvinnene, til-litsvalgte i fagforeninger og masseorganisasjoner ellers, KK er ei viktig side. Men vi må ikke glemme siktemålet, at målet er å sette massene i bevegelse. Vurdering av massearbeidet må derfor tas med i denne delen av diskusjonen.

NOEN TREKK VED DEN AKTUELLE POLITISKE SITUASJONEN

Denne artikkelen gir seg ikke ut på en helhetlig analyse av den politiske og økonomiske situasjonen. Som bakgrunnsmateriale her viser vi til Kap.1 i beretninga.

Artikkelen vil i hovedsak ta for seg saker som er sentrale når det gjelder kampen mot sosialdemokratiet og sosialdemokratisk innflytelse, og være en del av innledningen til det første spørsmålet på lagsmøtet.

Artikkelen har ikke vært gjennom noen grundig SKAU-behandling, så i hovedsak står den for undertegnede regning, som et debatt-innlegg til diskusjonen.

1) KAMPEN MELLOM ARBEIDERKLASSE OG BORGERSKAP VIL STADIG BLI SKARPERE

Borgerskapet vil fortsette offensiven mot arbeidsfolk sine levevilkår og rettigheter.

- Strategien for lønnsoppgjøret til våren er å presse lønningene et betydelig hakk ned. For å få til det er de beredt til å stramme inn ytterligere på forhandlingsretten. Regjeringa har allerede gått ut med et diktat om ramma for oppgjøret.

At de vil bruke voldgift for å prøve å få dette gjennom, er det ingen grunn til å tvile på.

- Innstramminga i den offentlige sektoren vil fortsette. De er allerede på god vei til å få trumfa gjennom budsjetta, både på stats-, fylkes- og kommuneplan. Dette "legger opp løpet", men iverksettinga av disse reaksjonære tiltaka vil de også sette kraft bak. Siste ord er ikke sagt, i og med budsjettvedtaka.

- De vil fortsatt stå på for å få "omstilt næringsstrukturen", gjennom rasjonaliseringer, nedlegginger og satsing på de mest profittable bedriftene. Sett fra borgerskapets standpunkt er dette nødvendig, kampen om maksimalprofitten krever omlegginger. Vi ser dette gjennom en hardnakka motstand mot å gi etter for kravet om endring i subsidiereglene for verftsindustrien. Statsbedriftene vil være under ild. Buvik-innstillinga er ikke lagt til side!

Ved siden av industriraseringa, vil angrepa på primærnæringene også fortsette. Når dette skrives er den nye fiskeriavtalen

TJEN FOLKET JANUAR 1984

et eksempel på det.

- Samtidig som det strammes inn, så legges nye byrder på skuldrene til arbeidsfolk.

Eks.: Husbanken og boligfinansieringa ellers, nedbetalinga av studielån. Lånevilkåra i Landbruksbanken. Kommunene prøver å løse den "lokale" krise ved å legge på avgifter.

Klassepreget til denne offensiven fra borgerskapet illustreres ved at, samtidig som dette frontalangrepet på arbeidsfolk skjer, så legges forholda til rette for borgerne. I samme nyhetssending som varslar at 15 av landets 19 fylkeskommuner kommer til å gå med underskudd i 1983, meldes det at investeringene i kommandittelskap har fordobla seg i løpet av siste halvår 1983. Aksjeomsettinga når rekordhøyder.

Disse angrepa på levevilkåra til folk følges opp med en politisk/ideologisk offensiv:

- Klassesamarbeidsideologien hamres inn om og om igjen. Snakket om konkurranseevne, moderasjonslinja, bygger på forutsetninga at vi "er alle i samme båt". Å få fram klasseinnholdet i det som skjer, blir derfor helt avgjørende for å kunne demme opp mot dette.

- Enkeltindividets initiativ og muligheter hylles. Sammen med det følger splitt og hersk-politikk og oppmuntring til rasisme. At den enkeltes lykke må skje på bekostning av andres, er en forutsetning under kapitalismen, må fram i dagen - kampen for å sette solidariteten og anti-rasismen opp i mot den borgerlige individualismen.

- Å konsolidere reformismen er et nøkkelspørsmål for borgerskapet. Å få lagt premissene for kampen, slik at løsningene må bygge på det systemet vi har, gir dem et godt utgangspunkt for gevinst! Det skaper forståelse for argumenter som "det er jo ikke mer å hente i kommune-kassa", eller "det er nødvendig å stramme inn for å komme over kneika".

Den politiske og teoretiske kampen mot reformismen, og propagandaen for sosialismen, er derfor en avgjørende sak for arbeidsfolk når vi skal slåss mot den borgerlige offensiven.

VI VIL FÅ ØKTE PROTESTER OG KAMP FRA ARBEIDSFOLK SIN SIDE MOT DEN BORGERLIGE OFFENSIVEN

Tendensen vi har sett utvikle seg gjennom 1983, hvor resignasjon og "ta i mot"-holdning til dels har veket plass for kampvilje og "ta igjen"-holdning, tror vi vil fortsette i det nye året. Dette vil bl.a. dreie seg om:

- Protester og aksjoner mot den offentlige innstramninga, kanskje først og fremst innafor helse-sektoren. (Flere RV-representanter burde øke forutsetningene for dette også!)

- Kampen mot boligdyrtida, som vi nå ser begynner å ta organisatoriske former.

- Kampen mot nedlegginger av arbeidsplasser og lokalsamfunn.

- Kampen om lønna, knytta til tariffoppgjøret, vil også sannsynligvis bli hardere i -82, sjøl om moderasjonslinja har stor innflytelse.

MULIGHETER FOR ARBEIDSFOLK TIL Å VINNE VIKTIGE DELSEIRE.

Det er ikke gitt at et oppsving i motstandskampen fra arbeidsfolk sin side vil føre til seire og fornya innsatsvilje. Faren for nederlag og ny resignasjon er der.

Når vi likevel framhever mulighetene for viktige seire, som kan utvikle kampen til tross for tap som også kan komme, er det på grunnlag av viktige trekk ved den objektive situasjonen:

- AKP har muligheter for å spille en enda større rolle enn det har gjort til nå (tas opp i pkt. 4).

- Tyssedal-seieren var en viktig inspirasjon, som gav lærerike erfaringer for kommende kamper. Den må brukes. Ingen hvile på laurbæra!

- Masseorganiseringa, utenom

TJEN FOLKET JANUAR 1984

sosialdemokratiets grep. styrkes ("Ja til arbeid"-aksjonens videre skjebne viktig her. Dessuten åpner boligkampen for muligheter - sjøl om DNA har makta over NBBL).
- Motsigelsene i borgerskapet kan utnyttes.

Statsapparatet, som borgerskapets sentrale redskap, viser seg også i offensiven til borgerskapet nå; ikke bare gjennom de offentlige innstramningene og avgiftsøkningene, men også i lønnsoppgjøret og omstillinga av næringsstrukturen.

Den politiske situasjonen gjør det mulig å presse staten til innrømmelser på endel felter, pga. fraksjonskampene i borgerskapet. Høyre og de øvrige regjeringspartia vil gjerne holde på makta, også etter 1985. DNA vil fri til folkehopen og vil gå imot de mest åpenlyst folkefiendtlige tiltaka, samtidig som de vil fremme uforpliktende forslag til forbedringer (sammenligna med det regjeringa står for).

SOSIALDEMOKRATIET KAN FANGE OPP OG USKADELIGGJØRE KAMPEN TIL ARBEIDSFOLK

Hovedsida ved DNA's opposisjonspolitikk idag skiller seg ikke fra den tradisjonelle rolla som sosialdemokratiet spiller:

De befester borgerskapets herredømme. Men på grunn av fraksjonskampen med den nåværende regjeringsfraksjonen i borgerskapet og fordi de er avhengig av å holde på en massebasis i det arbeidende folket, er det også mulig å utnytte den rolla de spiller. Enkelte av de konkrete krava og løftene som DNA, og det andre sosialdemokratiske partiet, SV, kommer med, vil være til fordel for arbeidsfolk. Derfor vil motstandskampen mot borgerskapets offensiv ha disse som taktiske allierte i visse sammenhenger. Men, dersom vi ikke er klar over begrensningene på disse alliansene, at de er taktiske og at sosialdemokratiet er strategiske motstandere for arbeidsfolk sin kamp, vil samarbeidet bli lammende for den kampen som skal føres.

Dette betyr at det må forhindres at sosialdemokratiet kommer i

ledelsen av kampene, får bestemme grunnlaget som kampene skal føres på. Siden sosialdemokratiet er det viktigste politiske redskapet for å konsolidere reformismen i arbeiderklassen, vil løsningene det leder kampene fram til, til sjuende og sist være bygd på klassesamarbeid til fordel for det kapitalistiske systemet. Altså, mottoet må være: IKKE MED DNA/SV MOT HØYRE, men DNA/SV KAN FÅ BLI MED MOT BORGERSKAPET.

Den taktiske situasjonen gjør at det kan være mulig å få til det siste i enkelte tilfeller, og vi skal til og med slåss for å få det til. Men, det er også åpent for at sosialdemokratiet kan hente inn betydelige gevinster, og her vil mye stå og falle på om AKP fører en rett taktikk overfor dem.

Vi vil trekke fram fire bein, som denne taktikken iallefall må bygge på:

- Vi må utfordre DNA (og SV) når de kommer med løfter og OK forslag. Vi må bruke Stalins anvisning med å "binde dem til skampelen på konkrete saker". De må presses til å være med på å sette makt bak forslaga/orda, eller å avsløre seg. Vi må også reise egne forslag som vi prøver å få dem til å ta standpunkt til.

- Vi må reise en sjølstendig kritikk av regjeringa og fremme direkte paroler som stempler denne borgerfraksjonen. Sjølsagt er det fare for at DNA kan utnytte dette, men de har større spillerom dersom de alene skal få monopol på å være "mot Høyre".

- Vi må bygge på masselinja. Alene er vi ingen trussel mot sosialdemokratiet. Det er presset fra massene som er det avgjørende. Å utvikle massebevegelser som sosialdemokratiet ikke har ledelsen over, og å undergrave massetøtta til DNA i fagbevegelsen er helt sentrale oppgaver for å styrke kampkrafta til det arbeidende folket.

- Vi må sette sosialismen på dagsorden. I motsetning til DNA/SVs flikking på det kapitalistiske systemet, må vi propagandere for sosialismen. Også den teoretiske kampen mot reformismen vil være viktig her.

TJEN FOLKET JANUAR 1984

2) KVINNEKAMPEN VIL HA FRAMGANG, SAMTIDIG SOM LINJEKAMPENE KNYTTA TIL DEN VIL VÆRE SKARPE.

Tiltross for utallige dødsannonseringer, har kvinnekampen vært i framgang den siste tida. Dette vil fortsette i 1984.

Kampen mot kvinneundertrykkinga gjennom porno og kvinnehandling vil fortsatt være blant de sakene som engasjerer breiast, og som også vil trekke skillinjene skarpt. Motstanden mot porno-kampen - som vil strekke seg inn i radikale miljøer - vil samle seg under fanene til ytringsfriheten, anti-puritanismen og den personlige valgfriheten.

Kravet om lovforbud må kjøres hardere fram, i kjølvannet av de kommunale vedtaka med henstillinger til handelsstanden. Det vil skjerpe kampen med liberalene, men være viktig for bl.a. også å ikke utvikle unødige motsetningsforhold til arbeidstakerne i kioskene. Dessuten vil det understreke parallellen til rasediskrimineringa, nedvurderinga av kvinna som menneske.

Ellers vil kvinnekampen gripe inn i mange av de store klassekamp-sakene. Kampen om 6-timersdagen og kampen for lavtlønnskrava i tariffoppgjøret vil være sentrale klassekrav med spesiell betydning for kvinnene.

Et av områdene hvor linjestriden har stått skarpest, er rundt kvinnes rolle i kampen mot imperialisme og krig. Den dreier seg både om en kamp mot et nedvurderende syn på kvinna - putte henne i en bestemt bås - og en kamp mot det systemet som undertrykker dem alle. Denne kampen er viktig, og vil toppe seg i forbindelse med 8.mars.

3) SOSIALIMPERIALISMEN STYRKER SIN INNFLYTTELSE I VEST EUROPA

Et av de viktigste trekkene ved den politiske utviklinga i Vest Europa nå er at sosialimperialismen styrker sin stilling.

Utplasseringa av atomrakettene til USA styrker riktignok USAs militære posisjon for de nærmeste åra. Mern, også en vesentlig del av

den militære gevinsten ved utplasseringa er betydelig redusert. Dette henger sammen med at styrken som rakettenes representerer, er basert på at NATO må møte et sovjetisk angrep i Europa med atomvåpen. Utplasseringa har ført til at motsigelsene innad i NATO har økt kraftig, spesielt mellom Vest Europa og USA. Det er ikke lenger noen enhetlig politisk vilje til bruk av rakettenes i en krisesituasjon, dermed er troverdigheten til denne styrken svekka. Sålenge USA sjøl er sårbar overfor sovjetiske A-våpen, er det vesentlig nye at utplasseringa har senka atomterskelen pga. kortere varslingsstid i forbindelse med angrep. For de Vest-Europeiske nasjonene har satsinga på A-rakettenes ført til en svekka militær forsvarsevne mot sovjetisk okkupasjon. Den totale forsvarsevna er drastisk svekka, gjennom de politiske følgene som utplasserings-saka har hatt:

KOMPROMISSVILJEN OVERFOR SOVJETISK PRESS ER KRAFTIG SVEKKA

Tilpasningspolitikken overfor den supermakta som er i framgang slår ut i full blomst. Dette gjelder ikke bare på regjeringsplanet, men også i breiere lag av befolkninga.

(Et eksempel som illustrerer det Sovjet har oppnådd er undersøkelsen som Harris-instituttet gjorde (Aftenposten 29.11.83), og som viste at i Vest-Tyskland sank prosentandelen siste året blant de som la stor vekt på et godt samarbeid mellom Vest Europa og USA fra 53% til 34%. Samtidig økte andelen som la vekt på fortsatt dialog og kontakt med Sovjet fra 33% til 42%).

Dette skyldes ikke at folk er begeistra for Sovjet. Snarere er vel at Sovjets aggressive karakter blitt klarere for folk flest de siste åra; jfr. Afghanistan, Polen, U-båtaffærene. Men, tilliten til USA er svekka mere.

Holdningsendringa har sammenheng med at den imperialistiske pasifismen er blitt kraftig styrka, hvor "fredsbevegelsen" har vært

TJEN FOLKET JANUAR 1984

masse-eksponenten for denne utviklinga; illusjoner om Sovjet kan "roes ned" dersom vi er snille, at supermaktene kan "presses til fornuft".

Ekstreme utslag av denne holdninga er standpunkter som at for-svar av sjølråderetten er reaksjonært i atomalderen. (Jfr. Egon Bahr i siste Røde Fane -83).

EURO-SJÅVINISME OG ENSIDIG OPPMERKSOMHET OM ATOMSPØRSMÅLET ER EN ANNEN FØLGE

Dette avler egoisme og frykt og svekker kreftene som motarbeider krigen.

Det revolusjonære perspektivet, med at frigjørings-kampene i 3.verden i dag er hoved-drivkrafta i den sosialistiske verdens-revolusjonen, har vært på viktende front.

Solidaritetsarbeidet har vært "forstyrrende element" for "freds-bevegelsen".

Utviklinga framover kan føre til at solidaritets-arbeidet med USAs offre, spesielt Latin Amerika, kommer "på kartet" til "freds-bevegelsen" (jfr. Mary Kaldor). Det i seg sjøl er en bra ting, men den helhetspolitikken som dette vil være en del av - dersom Afghanistan, Kampuchea, Eritrea "glemmes" - er en del av tilpasningspolitikken. Det vil tjene Sovjet og på sikt øke krigsfaren. Faren for en slik utvikling er stor.

SOSIALDEMOKRATIET ER I DAG KRUM TAPPEN I UTVIKLINGA AV TILPASNINGSPOLITIKKEN

Her har det skjedd en rivende utvikling de siste åra. Det kan illustreres ved den utviklinga som partiene i Vest Tyskland og Norge har gjennomgått, siden de i 1979 gikk i spissen for NATOs dobbeltvedtak. - Det er noe som heter å gå fra asken til ilden. Å få grep om innholdet i dette har stor betydning for hvordan kampen mot sosial-imperialismen skal føres her i landet.

Det er f.eks. mest sannsynlig at det vil være DNAs linje som får gjennomslag i NTA, når den videre kursen nå skal staves opp (Mao er

SV blitt annenfiolin i forhold til DNA også her!), dvs. at de drar i retning av å satse på "vitaminer fra Norden", gjennom å kjøre fram Norden-sone som hovedsak. Her vil DNA kunne "gå i spann" med de erklærte Sovjet-vennene i NKP for å få en sak som kan skjerme for Sovjet-kritikk.

På dette området må vi slåss sammen med dem som vil ha inn støtte til den øst-europeiske opposisjonen, og som vil reise konkrete krav til begge supermaktene.

Ødelegg "SS-20 og Pershing/Cruise" er fortsatt aktuell parole. Dessuten paroler som krever ødelegging av Kola-raketter og NATO- og Sovjetraketter ellers i nordiske områder, som et svar på Sovjet-vennlig Norden-sone.

Vi må også være oppmerksomme på hva denne dreininga hos sosialdemokratiet kan få til følge i fagbevegelsen, i det internasjonale engasjementet der. Vil f.eks. tilpasningspolitikken føre til at de i år lar være å sette opp "Sovjet ut av Afghanistan" som anbefalt parole 1.mai?

NYE TREKK I BILDET I 1984?

Mest sannsynlig vil utviklinga i 1984 forsterke de tendensene vi har pekt på ovenfor.

-Vi kan vente nye taktiske utspill fra supermaktene, feks. i forbindelse med Stockholmskonferansen i januar.

Det mest sannsynlige er at Sovjet igjen vil vende tilbake til forhandlingsbordet, for å høste nye politiske gevinster overfor opinionen i Vest-Europa. En "hard linje", med å proklamere nye utplasseringer i Øst-Europa vil ha som bivirkning at den vil skjerpe mot-sigelsene innad i Warzawapakta. Utplasseringene der vil derfor etterhvert bli gjort mest mulig i det stille (Det vil vel også veie tyngst i forhold til bearbeidinga av opinionen i Vest-Europa, sjøl om en "hard linje" vil forsterke frykten hos massene i vest).

- "Fredsbevegelsens" politiske betydning vil være mer usikker,

TJEN FOLKET JANUAR 1984

etter at rakettsaka er tapt. Masseaktivitetene knytta til den vil avhenge mye av om forhandlingskuespillet tas opp igjen, og utspilla til supermaktene. Ellers er det mye som tyder på at NTA mer og mer vil bli et redskap for DNA sine sikkerhetspolitiske utspill.

-At den betydeligste motstands-kampen mot imperialismen idag foregår i 3.verden, kan føre til bedra konjunkturer for solidaritetsarbeidet. Kampene i Afghanistan, Kampuchea og Eritrea gir idag et grunnlag for mye kraftigere solidaritetsarbeid enn hva som er. Mye kan skje i Latin Amerika og Midt Østen.

Generelt er faren at tilpasningspolitikken vil få prege solidaritetsarbeidet, dvs. at USA-agresjonen vil bli satt i fokus. Men, mye avhenger av vår innsats.

-Tilpasningspolitikken kan føre til en motreaksjon. Forsvarsviljen i det norske folket kan utnyttes av krefter som vil mobilisere bak ei borgerlig linje for forsvar av sjølråderetten. derfor er propaganderenga av vår forsvarspolitik og utviklinga av den proletariske internasjonalismen en ganske påtrengende oppgave å få gjort noe med.

4) AKPs POLITISKE ROLLE

Vi er et parti med begrensa ressurser og liten masseoppslutning om vår helhetlige politikk i dagens Norge. Men, som denne artikkelen har pekt på, så er det allikevel slikt at den politikken vi står for representerer den eneste gangbare motgifta mot de mest sentrale angrepa som borgerskap og imperialism settet inn mot folk i dag.

-Det er i dag AKP som representerer den eneste virkelige utfordringa til sosialdemokratiet i fagbevegelsen, som kan ha sjanse om å utløse skikkelig motstand mot knefall i tariffoppgjøret osv.

-Uten AKP hadde ikke Tyssedal stått der som et eksempel for folk som skal forsvare arbeidsplasser og lokalsamfunn.

-Det er bare AKP som står for ei linje som går imot forsoningspolitikken overfor Sovjet på et anti-imperialistisk grunnlag.

Dette legger et stort ansvar på våre skuldre. Vi hadde trengt å kaste masse krefter inn i disse daglige kampene. På den andre sida veit vi at om vi kasta alle medlemmene inn på disse områdene, ble det allikevel for spedt til å knekke borgerskapets offensiv for godt. Vi har langsiktige oppgaver å skjøtte.

I dette vårhalvåret har vi landsmøteforberedelser som hovedoppgave. Men det betyr likevel ikke at vi skal isolere oss, for å komme sterkere tilbake seinere. Vi skal nå stå på to bein. Å prøve å stå på ett, fører også i politikken til at en etter en tid vil segne om. I allfall vil det gå smått framover!

Riktignok er vi få, men det er massene som er heltene. En, eller noen få, AKPerer kan utløse mye større skaperkraft enn hva partiet sjøl sitter inne med. Vi har mer politikk å mobilisere på enn vi vanligvis klarer å utnytte!

Dette må være utgangspunktet for laget når det skal drøfte hva slags skjerv det skal yte i kampen mot borgerskap og imperialisme i det kommende halvåret.

På oppdrag for SKAU
Ole.

VINTERKAMPANJA TIL KLASSEKAMPEN

Vi mangler fortsatt data for sommerperioden 1982. Dette gjør det vanskeligere å gjøre fullstendige sammenligninger for hele året, de sammenligningene som blir gjort i det følgende dreier seg om dagsavisabonnenter. Lørdagsabonnenter er ikke tatt med.

Snitt antall dagsavis-abonnenter første halvår 1982 = 6436.

Snitt antall dagsavis-abonnenter første halvår 1983 = 6736, dvs. en framgang på 4.7%

Snitt høsten 1982 = 6301

Snitt høsten 1983 = 6906

Dvs. en framgang på 9.6%

Ved slutten av 1983 er abonnentstallet på dagsavisa 6969. Tilsvarende tall for 1982 var 6415, dvs. en økning på 554. Oslo og Akershus har stått for en stor del av framgangen. Ved årsskiftet var abonnentstallet for Oslo 201 over tilsvarende tall i 1982. For Akers-

hus er det 94 over. I tillegg har mange fylker vist solid framgang. Summen av denne framgangen i mange fylker veier om lag like mye som framgangen i Oslo Akershus.

På den negative sida roper vi først og fremst et kraftig varsko til Troms. Som eneste fylke ligger resultatet for høsten 1983 under høsten 1982.

Det virker som Hordaland har stoppet tilbakegangen og resultatet for høsten 1983 er blitt bedre enn høsten 1982. Men Hordaland ligger på et lavt nivå og burde kunne øke en god del i 1984.

Nord-Trøndelag hadde en kraftig tilbakegang høsten 1982 og resultatet for fylket er svært svakt. Men høsten 83 viser framgang også for dem. Ellers merker vi oss at Finnmark har vært i tilbakegang i 1983 og at både Vest-Agder og Helgeland har et relativt lavt abonnentstall.

TABELL OVER LØSSALGET

STED:	MÅLSETTING PR. MND 83.	SNITT FØRSTE 10 MND. 83.	SNITT FØRSTE 10 MND. 82.	ENDRING I %	MÅLSETTING PR. MND 84
OSLO	4050	3127	2670	+17	3500
AKERSHUS	860	985	607	+62	1040
ØSTFOLD	280	310	205	+51	335
HEDEMARK	220	183	153	+20	135
OPPLAND	170	203	155	+31	225
VESTFOLD	320	437	449	- 3	475
BUSKERUD	260	289	224	+29	350
TELEMARK	280	270	263	+ 3	295
AUST-AGDER	65	159	93	+71	175
VEST-AGDER	240	205	138	+49	200
ROGALAND	325	338	350	- 3	370
HORDALAND	1000	621	694	-10	800
SOGN OG FJORDANE	195	155	183	-15	190
MØRE OG ROMSDAL	325	450	323	+39	450
SØR-TRØNDELAG	1000	915	656	+39	950
NORD-TRØNDELAG	240	266	228	+17	300
NORDLAND N	320	575			600
HELGELAND	270	358	917	+ 2	380
TROMS	650	432	408	+ 6	550
FINNMARK	240	382	389	- 2	400
Sum:	11250	10660	9135	+17	11780

TJEN FOLKET JANUAR 1984

Antall solgte aviser har økt med 1525 pr. måned eller 61 pr. dag, men vi ligger fortsatt under målsettinga. På tross av stor framgang i mange fylker med betydelig overoppfylling, er det noen fylker som trekker for mye ned.

Akershus, Agder-fylkene (særlig Aust-Agder), Østfold, Sør-Trøndelag, Møre og Romsdal, Oppland og Buskerud har alle gått fram med 30% eller mer i 1983. Men tabellen avslører svære misforhold mellom fylkene når det gjelder innsats for KK. F.eks. framgår det at Troms selger færre aviser enn Møre og Romsdal og Vestfold, under halvparten av Nordland, Akershus, Sør-Trøndelag. Da er det klinkende klart at Troms følger ei anna linje enn partiet forøvrig når det gjelder prioriteringa av KK-arbeidet.

Hordaland har gått fra svakt til det verre og innbyr til de samme sammenlikningene med Møre og Romsdal, Vestfold osv.

Hedemark har et svakt resultat, men en viss framgang. Sogn og Fjordane er svake i tillegg i tilbakegang.

KK-SALGET I NARVESEN

TABELLEN VISER SOLGTE AVISER PR.DAG I NARVESEN-KIOSKENE:

MÅNED	1980	1981	1982	1983
Januar	480	450	435	
Februar	552	441	429	
Mars	487	426	452	
April	504	523	450	
Mai	461	403	418	
Juni	440	429	390	
Juli	488	454	476	
August	553	473	488	
September	465	552	467	574
Oktober	450	524	478	541
November	434	454	454	
Desember	466	472	432	
Snitt:	454	497	453	465

Salget i Narvesen stagnerte i 1982 og gikk tilbake første halvår 1983. Fra og med juli 1983 stiger det igjen og viser markert framgang fra omlegginga i september. Det virker realistisk å tro at salget i

Narvesen kan øke en del i 1984 sammenlignet med 1983.

ØKONOMISKE RESULTATER

Ved årskiftet 1982/83 var det helt klart at KK gikk et vanskelig år i møte. Underskuddet i 1982 blei på 700.000 kr, og underskuddet i 1981 var vel 300.000 kr. Vi sto med ryggen mot veggen. Og konferansen for KK-ansvarlige i OSene sa i sin uttalelse høsten 1982: "Vi mener det er viktig for alle distriktsstyrer, avdelinger og medlemmer å være klar over at denne utviklinga har ført til at dagsavisas eksistens er trua for første gang siden storkrisa 78/79. Også neste år vil gi realnedgang i direkte og indirekte statsstøtte. Å fortsette i samme spor som nå vil få katastrofale konsekvenser. Derfor mener vi det har stor betydning at hele partiet gjør seg opp sin mening om dagsavisas betydning i partiarbeidet."

Vi laget en plan i 3 ledd for å få det til å gå i hop økonomisk.

1.Redusere bemanninga. Vi reduserte antallet ikke-redaksjonelle medarbeidere med 3. Redaksjonen blei i tillegg redusert med 1. Ved sideutvidelsen i høst blei redaksjonen utvida med 1/2 stilling. Fra nyttår blir dette utvida til en full stilling. Dette har vært en stor bespar else på utgiftssida.

2.Øke opplaget med 500. Også denne målsettinga regner vi med å ha klart.

3.Opprette KKs støttering, som blei foreslått av Georg V... Støtteringa blei en stor suksess med 1750 støttering-deltakere og ca 700.000 kr. i inntekt i 1983.

Støtteringa har betydd enormt for KK. For det første har det gjort det mulig for oss å drive i balanse i 1983. For det andre har den gjort det mulig for oss å investere i nødvendig utstyr som var en forutsetning for sideutvidelsen i høst. Uten støtteringa ville sideutvidelsen vært helt utenfor rekkevidde, og KK ville heller ikke

TJEN FOLKET JANUAR 1984

kunnet unngå underskudd også i 1983. Det er nærliggende å gripe til det gamle forslitte "at den spiller en nøkkelfølle for KK". Derfor er det helt avgjørende at vi klarer å holde den og helst utvide den i 1984.

UTTALELSE VEDTATT AV KK-KONFERANSEN NOVEMBER 1983

For et år siden var KK på vei inn i ei alvorlig økonomisk krise. Avisen hadde i 1981 og -82 store underskudd, dels på grunn av redusert statsstøtte, men også fordi vi ikke hadde klart å øke opplaget som planlagt. Vårt svar ble en ny offensiv; hele partiet ble mobilisert for å verve flere nye abonnenter, bedre fornyingsopplegget og øke løssalget. Avisen reduserte kostnadene gjennom bemanningsreduksjon og andre nedskjæringstiltak. Det ble etablert en frivillig støttering med faste økonomiske bidrag til avisa.

KK-konferansen vil gratulere hele partiet med de resultatene vi har oppnådd. Nettoopplaget har vist en stigende tendens helt siden ifjor høst og vil bli omlag 8200 som gjennomsnitt for 1983, det er fem hundre over fjoråret. Støtteringen ble en stor suksess og har gitt en ekstrainntekt på omlag 700.000. Dette har både gitt oss et driftstilskudd og gitt oss midler til investeringer. Fra og med høsten -83 kunne KK som en av de første avisene i Oslo innføre innskriving på skjerm i redaksjonen.

Opplagsøking og teknisk rasjonalisering ga en økonomisk gevinst som ble brukt til sideutvidelsen fra 1. september. Redaksjonen benyttet anledningen til å fornye redigeringsopplegg og presentasjonsform. Dette falt sammen med valginnspurt og starten på høstaksjonen. Omlegginga ble godt mottatt og bidro sterkt til den vellykkete verveaksjonen. Også løssalget har ligget over fjorårets resultat.

Samtidig som vi gleder oss over dette, vil vi også peke på at resultatene er oppnådd på tross av at det stående direktivet om KK-arbeidets plass i avdelingenes ar-

beid bare blir fulgt i deler av partiet. I endel fylker er det fortsatt både et svakt grep om KK-arbeidet i OS og mange partiavdelinger uten KK-ansvarlig og KK-arbeid. Under den forrige vinterkampanjen ble mange partimedlemmer trukket med i bl.s. løssalget, men alt for mange av disse falt fra etter kort tid. Altså har vi fortsatt utnyttete reserver!

KK-konferansen mener at den positive utviklinga vi nå ser for partiavisa må utnyttes til å stille en ny målsetting:

Om fem år - i 1988 - skal netto-opplaget ha passert 10.000 som årsgjennomsnitt!

Dette vil kreve en vekst på 1800 eksemplarer spredt hver dag sammenliknet med i år, altså 22 prosent mer. Økninga må fordeles på abonnement og løssalg og vil kreve fylkesmålsettinger som øker fra år til år.

Vi vil stille denne målsettinga opp mot en tendens som finnes både innfor OS-ene og avdelingene til å si seg tilfreds med at vi "har KK", samtidig som man ikke tar et eneste initiativ for å bidra til at avisa når ut til flere folk. Vi har også erfart at det plasser med dårlig KK-arbeid ofte praktiseres en usunn "borgfred", der kamerater som sluntrer unna KK-salg, verving o.l. oppgaver gjensidig unnlater å kritisere hverandre.

Etter vår mening er det nødvendig å få igang en debatt om KK's politiske betydning for partiet og KK-arbeidets plass i vårt eksterne arbeid for et kommunistisk parti er propaganda og agitasjon et nøkkelledd for å tilføre og utvikle klassebevissthet. Avisen er vårt viktigste redskap for å spre ml-rørslas standpunkter og øke partiets innflytelse.

Avisen er en forutsetning for å fungere som et landsomfattende parti, med felles paroler og erfaringer. Den gjør det lettere for oss å drive politisk massearbeid i fagforeninger, interesseorganisasjoner og anti-imperialistiske fronter. Den er viktig for å øke oppslutninga om RV i valg.

KK-salg, abonnementsverving og fornyingsarbeid er ikke bare "prak-

TJEN FOLKET JANUAR 1984

tiske oppgaver", men en sentral del av partiets eksterne massearbeid og sympatiserarbeid. Vi skal øke opplaget gjennom å forbedre dette arbeidet og for å styrke AKP(m-l)s politiske innflytelse.

Økt opplag vil også gi avisa mer resurser, gjøre oss mindre avhengig av statens bevilgningsspolitikk og sikre et økonomisk grunnlag for å kunne forbedre avisas innhold og form.

En slik planmessig ekspansjon vil kreve en lang rekke politiske og organisatoriske tiltak. Vi vil kort peke på enkelte saker:

o Vi må gjøre opp med den liberalistiske ideen om at framgangen i høst er et endelig bevis på at KK "kan selge seg sjøl". Sjølsagt utnytter KK markedsføring og egenreklame, og med større resurser kan også dette øke i omfang. Men vi har ikke noen mulighet til å hamle opp med storavisenes kapitalistiske salgsorganisasjon. Vår store resurs er nettopp partiet og de mange sympatiserene som støtter den. Dette er livsnerva for avisa!

o Alle må ta stilling til opplagsmålsettinga på 10.000 og de praktiske konsekvensene av dette. I hvert distrikt må det klargjøres hva dette betyr for planer og arbeidsoppgaver. Dette gjelder både utbygging av løssalget, systematisk verving, fornyingsjobbing og økning av antallet KK-aktivister.

o Avisas innhold og form må stadig videreutvikles. Det er stor oppslutning om KKs redaksjonelle hovedlinje. Samtidig har avisa svakheter på enkelte felt og vi vil understreke betydninga av at KK utvikles som "kollektiv organisator", i å gi veiledning til handling. Partiet må også bli langt bedre til å utnytte spesielle oppslag som har betydning lokalt til ekstra salgsframstøt.

o Støttingen må fortsette, både fordi dette er nødvendig for avisas drift, for å skaffe midler til framtidige investeringer og som reservefond.

KK har hatt framgang. Men om vi har vunnet noen laubær, så er det ingen grunn til å lene seg tilbake og hvile på dem. La oss utnytte den gunstige situasjonen

til å ta ny steg framover!

DIREKTIV FRA SKAU

1. Partiplanen for 1984 slår fast at det skal gjennomføres en vinterkampanje for Klassekampen i perioden 15.januar til 1.mars. Målsettinga er å verve 1300 dagsavisabonnenter. Dette vil de fleste steder kreve at partiorganisasjonen har dette som hovedoppgave i denne perioden. Når det gjelder prioriteringa av partiplanen som helhet vil dette ta sitt utgangspunkt i målsetting for gjennomsnittlig abonnementsnivå og løssalg for hele 1984. Både vinterkampanjen og det langsiktige KK-arbeidet ble drøftet på en konferanse for distriktsstyrenes KK-ansvarlige i november. I en enstemmig uttalelse blir partiet oppfordret til å utnytte den positive situasjonen for avisa til å stille ei ny målsetting: 10.000 i netto-opplag om 5 år! Årets resultat er anslått til 8200 og dette vil altså kreve en netto-økning på i gjennomsnitt 360/år. SKAU slutter seg til dette og går inn for at de ulike målsettingene for KK-arbeidet neste år må være et ledd i en sårn langtidsplan. Vi henviser også her til uttalelsen fra konferansen.

2.KK-kampanjen skal diskuteres på et avdelingsmøte, fortrinnsvis i første halvdel av januar. Lagsstyret må legge uttalelsen fra KK-konferansen til grunn for behandling. I tillegg kommer informasjonen om DSenes eget opplegg for kampanjen lokalt, samt det stående direktivet om KK-arbeidet. Vi foreslår at det legges vekt på følgende problemstillinger på avdelingsmøtet:

a) Enighet/uenighet i målsettinga om økning av netto-opplaget, vurder da både den politiske begrunnelsen for at KK-arbeidet må ha en stor og fast plass i partiarbeidet og de praktiske kravene dette vil spille. Diskuter bruken av KK for å spre partiets standpunkter og øke vår politiske innflytelse.

b) Hvordan står KK-arbeidet i avdelinga? Finnes det eks. på at kamerater "er for KK" i ord, men

TJEN FOLKET JANUAR 1984

ikke følger opp dette i praksis. Brukes tillitsverv i fagforeninger/masseorganisasjoner som unnskyldning for ikke å selge avisa/verve abonnenter? (Unngå stilen: "Kritiserer ikke du meg, så nevner ikke jeg dine feil heller!") c) Konkrete planer/oppgaver for folk i avdelinga. Ta utgangspunkt i vervemålsettinga for avdelinga. Fordel verveoppgaver, presenter plan for løssalget. Ta også kort opp KKs økonomiske behov for at bidragene gjennom støttingen til avisa (Else Bergs minnefond) fortsetter.

TRUR DERE AT DERE MØTER FAEN SJØL I DØRA?

Dette spørsmålet kan en stille seg når en ser på den mistrøstige utviklinga i det aksjonsprega massearbeidet. I denne sammenhengen gjelder det KK-arbeid og døraksjoner/salg. Jeg skal ikke prøve å finne årsakene til den generelle tilbakegangen i vårt massearbeid, men bare fastslå at de langsiktige konsekvensene kan bli svært alvorlige (bra avis, bra politikk, men det oppdager ingen).

Når vi nå skal igang med en ny partikampanje for Klassekampen, som også er starten på femårsplanen for å komme opp i 10.000 i nettoopplag, er det fornuftig å reise spørsmålet om metoder for å få fres på dette arbeidet. Før i tida dreiv vi mange steder et ganske omfattende dørsalg. Vi pløya systematisk boligområde etter boligområde. Vi fikk solgt en del aviser, verva noen nye abonnenter, prata mye politikk og trekt med noen på sirkel eller i forskjellig typer frontarbeid.

Personlig er jeg overbevist om at det ikke finnes noen metoder som kan sammenliknes med det å gå på dørene. De erfaringene jeg har de siste åra med dørsalg er entydig positive.

Utgangspunktet for mitt område har blant anna vært å få KK-kampanja til å bli et aksjonsprega arbeid. Det skaper ikke den store entusiasmen når en ikke kan gå ut med anna enn "spørr venner og kjente". Poenget er jo også at med det

massearbeidet som drives mange steder er det ganske vanskelig å få nye venner og kjente som en ikke har spørt minst ei gang tidligere (ei bra parole hadde kanskje vært: Skaff deg nye venner - bli med på dørsalg). På dette stedet er det flere avdelinger og det var ulikt nivå på avdelingenes KK-arbeid. Ei avdeling hadde i sitt område store nye blokkområder, hvor det hadde vært drevet lite politisk arbeid. Vi bestemte at vi skulle trekke inn folk fra andre avdelinger for å på ei kveld pløye over et stort område. Noen fikk ansvar for å lave et kart over området. De delte området opp i et antall roder tilsvarende antall aktivister som skulle delta. Hver aktivist fikk et kart over sin rode hvor hver leilighet i de aktuelle blokkene var merka inn. Utifra responsen skulle hver enkelt merkes med ei kode, som betydde kjøpte, abonnement, negativ, ikke hjemme. Det er viktig at det blir tatt nøye på slike forberedelser for det videre arbeidet. I dette tilfellet hvor det på 20-30 min. blei pløya igjenom ca. 220 leiligheter solgt ca. 15 aviser og verva 2 abonnenter var det lett å få et fullstendig bilde over aksjonen ved at de enkelte rodekarta blei ført over på et totalkart. Ei viktig sak å oppsummere var at det var jævlil gøy og at stemninga var på topp. Det å gjøre noe kollektivt er viktig.

Svakheten ved denne aksjonen var at det ikke blei fulgt opp skikkelig. Men utifra erfaringer med dørsalg et anna sted i området vil jeg komme med noen tips. Det er viktig at det blir sikra oppfølging av slike aksjoner før de settes igang. Det lureste er å fordele det videre salget mellom flere, f.eks. hvis fire kamerater fordeler det imellom seg (1 gang pr. måned. greier alle). Det er bedre å selge hver 14 dag enn å ikke selge i det hele tatt. Det videre løssalget må ta utgangspunkt i kvalitet og ikke først og fremst kvantitet. Et problem vi hadde var at halvparten av de som kjøpte var eldre kvinner/menn som i større grad var glad for å ha noen å prate med enn de var interessert i avisa. Sikte-

TJEN FOLKET JANUAR 1984

målet må være å få abonnenter, folk til sirkler ol. Vi kutta ut dør-salget i dette området etter 5-6 mnd. Da mente vi at vi hadde fått maksimalt ut av dette området og da var det på tide å finne seg et nytt område (det skal vi pløye opp i vinterkampanja).

Jeg er helt overbevist om at dette med aksjoner på dørene og oppfølging gir bra resultater alle steder fordi det finnes et stort nedslagsfelt for avisa som er mye større enn det vi veit og tror.

Så nå er det bare å sette i gang og for dem som lurar på det: -

Dere møter ikke faen sjøl i døra, dere blir sjelden eller aldri ut-skjelt, ingen kaster kopper og kar etter dere. Kort sagt kommer dere ut av det med livet i behold, stor entusiasme og følelsen av å ha gjort et bra stykke nødvendig arbeid - og det er det jo.

KK-ansvarlig for et område.
Akershus.

Foran innspurten i rekrutteringskampanja - **FIN FRAMGANG PÅ TROSS AV BAKTUNGHEIT !**

Gjennom Klassekampens lørdags-oversikt har dere fått et visst inntrykk av hvordan rekrutteringa går. I denne artikkelen vil vi bringe litt mer bakgrunnstoff når det gjelder org.utviklinga, litt mer detaljert om kampanja, og til slutt noen justeringer i målset-tinga for enkelte distrikter.

ORG.RAPPORTENE: STAGNASJON-STABILISERING

Terminrapportene for 1. og 2.termin -83 foreligger nå, dvs. 60 - 65% av dem er kommet inn. I tillegg har 85% av 3.termin -82 kommet, og vi har dermed fått en bekreftelse på den tendensen som blei antydta i org.rapporten som stod å lese i TF for august-83.

Hva sa den? Jo, at vi for første gang siden nedgangen starta i 1979 registrerte en termin med større antall innmeldte enn utmeldte. 11-12% flere inn enn ut er fasit for fjorårets høst. Hva sier så de to etterfølgende terminene? 1.termin har en liten tilbakegang igjen, mens 2.termin viser status quo. sammen for de tre terminene (aug.82 - aug.83) blir alt i alt temmelig nøyaktig like mange inn-som utmeldte. Dette er viktig fordi det betyr at en årelang nedgang er snudd til en slaqs, stabil stagna-

sjon. Det er dette som utgjør grunnmuren for den rekrutteringskampanja som vi nå har gående.

Av andre ting fra rapportene kan nevnes at den tendensen til svekka kvinneandel vi har sett de siste åra blir bekrefta. Av de nyinnmeldte er det bare 35% kvinner i løpet av dette året (1.8.82 - 1.8.83). Sjøl om det er flere mann-folk som melder seg ut, nemlig 55%, blir totalen likevel færre jenter.

Av de innmeldte i denne ett-årsperioden er 41% fra arbeiderklassen, mens 44% kommer fra småborgerskapet. Blandt de utmeldte er tallene henholdsvis 30 og 45%, noe som altså skulle bety ei relativ styrking av arbeiderklassens andel. På den andre sida er bare 10% av de innmeldte industriarbeidere, mens disse utgjør 11.5% av de utmeldte. Alle disse tallene har begrensa verdi og må ses i sammenheng med utviklinga over tid. Til slutt kan nevnes at blant de utmeldte er 30% som har blitt medlem fra 1980 eller seinere, altså en solid bekreftelse på behovet for å ta seg særlig av nyinnmeldte.

REKRUTTERINGSKAMPANJA GIR FRAMGANG

Sjøl om det store kampanje-

suset stort sett har uteblitt, er det heva over tvil at kampanja betyr en solid framgang. De rapportene vi sitter inne med viser at 20% av det totale kampanjemålet er nådd, enda flere distrikter ikke har rapportert siden midt i terminen (ca.1.nov.). Resultatet for terminen vil derfor med sikkerhet ligge over det gjennomsnittlige terminresultatet for perioden aug.82 - aug.83. Mao.: Vi har vist at vi er istand til å snu stagnasjonen til framgang!

Det er igang et stort antall sirkler, og en god del til er det meldt skal starte opp over nyttår. Hvis dette går etter planen, skulle vi midtvinters har flere sympatisører på sirkler, enn vi har hatt i noen periode de siste 5 åra. Dette gir en enestående mulighet for verving til partiet. Med en rekrutteringsprosent fra sirklene som vi hadde i kampanjene på 70-tallet, skulle vi ha muligheter til å nå et resultat på ca. 75% av vinterkampanja 77/78, som til nå har vært den kampanja vi rekrutterte flest gjennom. Klarer vi dette betyr det en markert snuing av den situasjonen vi har vært i de siste 3-4 åra!

I tillegg til dette, kommer en rad med RU- og NKS-sirkler, som partiet er med på å gjennomføre. For bevegelsen som helhet er dette en svært viktig sak, ikke minst på lengre sikt.

Partimøtene som blei foreslått tatt i bruk har blitt gjennomført på 20-25 steder, og mangfe nye er planlagt i januar og februar. Det dreier seg for det meste om åpne møter, men også halvåpne hjemmemøter er tatt i bruk. Erfaringene så langt er at vi kommer i kontakt med nye folk på denne måten, folk vi ellers ikke ville ha truffet!

DIREKTE REKRUTTERING VIRKER BRA!

I direktiver og forberedende materiale blei det lagt vekt på å ta i bruk ulike typer tiltak i kampanja. Vi har nevnt de åpne møtene: dessuten la vi vekt på å få en "flying start" ved å nytte valgframgangen og entusiasmen den skapte til å få inn en del av våre

aller nærmeste sympatisører uten videre "dikkedarer". Dette tiltaket har gitt de forventede resultatene, noe vi en stund trodde skyldtes feilvurdering av omlandet til partiet. Dette kan nok være noe av forklaringa, noen steder. Men hovedforklaringa er rett og slett at metoden ikke er blitt tatt i bruk. Etter hvert som resultatene kommer, viser det seg at det nettopp er denne metoden som har gitt de beste resultatene.

KK skreiv om Hedemark. Hva var det de gjorde der - jo, de fordelte sympatisører på hvert og ett DS-medlem og sa: "Nå tar vi et sveip og soper inn så det monner!" Resultatet er at mer enn halve målsettinga blei nådd nesten før kampanja var kommet igang ute i laga. Det er ikke for seint å ta i bruk denne metodemn, og de mest vellykka lagsresultatene viser nettopp til direkte rekruttering som hovedmetoden.

Metoden er nytta med hell andre steder: Odda, Rosenberg i Stavanger, i Bærum og enkelte plasser i Oslo og Tromsø. Det finns middels store avdelinger som har økt medlemsmassen med 50%, hvilket skulle bevise at metoden med direkte rekruttering virker hvis en bare er pågående nok.

INNRETNING PÅ HVEM?

Da anugust-TF lanserte ideen om åpne partimøter, var det mye snakk om møter på arbeidsplasser, eller møter innretta på arbeidere. dette perspektivet har falt bort og blitt erstattet med møter i byer og på steder. Dette skyldes nok mye det at folk på store industriarbeidsplasser, feks. verftene, har avvist ideen som "umulig" fordi AKP aldri har markert seg sann før og "det vil sikkert ikke komme noen". Dette er ei for defensiv holdning som også gir seg utslag i verve-resultatene. Men fakta viser det motsatte, nemlig at det finns mange arbeidere blant nyrekruttede, både fra industri og f.eks. helsesektor. Rosenberg viser det. Hedemark sier det sånn: "De vi har fått med er for størsteparten jenter og/eller arbeidere. dessuten møter vi stor

TJEN FOLKET JANUAR 1984

interesse på høyere- og videregående skoler. Vi har starta RU-lag på Hamar, sirkel på gymnaset og NKS-sirkel i Elve-rum." Bedre bekreftelse på forslaget til innretting kunne vi ikke fått: 1.arbeidere, 2.Kvinner, 3.Ungdom (se direktivet). Det som kanskje kan sies så langt i kampanja er at jenter, og særlig unge jenter som har vokst fram gjennom kvinnekampen som aktivister, ser ut til å utgjøre et viktig potensiale. Dette er gledelig av mange grunner, ikke minst i forhold til den kjønnsutviklinga i partiet som vi har vist til i brevet. Vi ser tendenser til et mulig "generasjonsskifte", noe vi må prøve å utnytte gjennom resten av kampanja.

KAST BAGASJEN!

Flere distriktsrepresentanter har snakka om den utfordringa som ligger i å få med nye folk. En ting er å få sympatisører til å søke medlemskap. En annen er å ta vare på dem når de er innafør. Begge deller krever mye av medlemmene, og vi merker en motstand mot å få med nye nettopp fordi det krever at kamerater som er gamle i tralten må "kaste seg rundt" og kvitte seg med en etter hvert inngrodd stil, på møter såvel som eksterne kommunister. Dette er en form for konservatisme og sekterisme som vi må kvitte oss med hvis kampanja skal gi resultater, både på kort og lengre sikt. "Kvitt dere med bagasjen og sett igang maskineriet!" sa Mao i 1944, les artikkelen sjøl og se hva han mener med "bagasje".

Det finns andre grunner til at det ikke rekrutteres også. En av dem er at enkelte avdelinger fungerer såpass dårlig, møtene er kjedelige og lange osv. at kameratene "ikke unner noen nye medlemmer å bli med". Denne beskrivelsen kan nok passe en del steder, men hvis

konklusjonen er rett må det være noe riv ruskende galt et sted! En annen unnskyldning for å ikke ville rekruttere er at det viktigste nå er å diskutere Prinsipp-programmet, og så lenge dette ikke er avklart er det ingen vits i å få inn nye medlemmer. Det sier seg sjøl at ei slik holdning til partibygging ikke kan gjøre annet enn å skade partiets framtidige innflytelse.

Nok en grunn til manglende verving er at vi rett og slett er lite frampå med spesifikt rekrutteringsarbeid, også der hvor mulighetene byr seg. Særlig gjelder dette sirklene. Vi må passe på for å unngå ei utvikling av sirklene til ei "folkeopplysningskampanje" der vi serverer folk massevis av skarpe teoretiske innledninger og diskusjoner, men ikke stiller krav til dem om å ta sin del av ansvaret for å drive partiet videre.

VI KAN KLARE TOTALMÅLSETTINGA!

Målsettinga for heile landet utgjør et betydelig antall nye medlemmer. Det er ikke noen sjølsagt sak å nå den. Men enkeltresultater peker i positiv lei og viser at målsettingene lett kan overskrides dersom bare laget får satt seg i bevegelse, samla. Problemet er at det finnes avdelinger som overhodet ikke er kommet igang, og erfaringsmessig vet vi at dette vil være en del av fasitet når kampanja skal oppsummeres. M.a.o. må de beste laga bære en del av byrdene ved at andre ikke kommer i gang. Derfor er det viktig at hvert eneste lag virkelig legger seg i selen og kjemper for å nå egen målsetting, både ved å intensivere verving fra igangsatte sirklar, og ved å gå direkte på sympatisører, evt. ved å arrangere spesielle møter der partimedlemskap tas opp.

LYKKE TIL!

Rekrutteringsutvalget.

TJEN FOLKET JANUAR 1984

AKP'S FORHOLD TIL SKP

Signaturen GEM etterlyser vilke konsekvenser partiet vil trekke av utviklinga i SKP (Tjen Folket, oktober 1983).

Vi har i lang tid fulgt SKPs utvikling ganske nøye. I AKP(m-l)s publikasjoner har vi kommentert det som skjer, blant annet i et større intervju i Røde Fane for to år siden, i Klassekampen en rekke ganger (seinest 24. desember 1983) og i Tjen Folket (bl.a. av signaturen Rico i august-nummeret). De linjene som kommer stadig klarere til syne i SKPs "omprøvingsdebatt" etterlater ingen tvil om det ideologiske arvegodset: Bak "nytenkinga" trer det fram en reformistisk, vestre-socialdemokratisk strategi. Samtidig beholdes en i hovedsak progressiv utenrikspolitisk linje.

"Omprøvingsdebatten" skal slutføres på SKPs landsmøte i siste halvdel av 1984. Jeg har svært liten tro på at den reformistiske hovedlinja forkastes. Samtidig mener jeg det er allminnelig folkeskikk i forholdet mellom partier at store debatter slutføres og status gjøres opp av partienes høyeste organer - landsmøtene - før

vi trekker endelige konklusjoner om hvordan forholdet mellom partiene skal ordnes. Når SKPs landsmøte har sagt sitt, får vi for vår del bestemme hva slags forhold vi ønsker å ha til SKP.

I tida fram til SKPs landsmøte må vi fortsette diskusjonen med SKP, både i våre eksterne publikasjoner og ved direkte samtaler med SKPs ledelse.

For øvrig bør 1984 bli et viktig år for på nytt å prioritere opp kontaktene med marxist-leninistiske grupper og partier verden rundt, og ikke minst finne ut - helt konkret - hvordan det står til på vårt eget kontinent. En del av dette arbeidet må også være å avklare hva slags forbindelser vi skal ha til partier og grupper som ikke er marxist-leninistiske, men som kan være vel verdt å ha kontakt med - slik vi har kontakt med en rekke frigjøringsbevegelser, demokratisk opposisjon og andre grupper.

Kameratslig hilsen
for Internasjonalt Utvalg,
Finn S.

HVA MED KINA?

Erik S. krever et standpunkt fra landsmøtet om Kina i TF for desember 83. Han krever et initiativ fra partiledelsen slik at tausheten brytes.

Så langt jeg forstår Erik S., reiser han to spørsmål:

-Partiet må ta opp, internt og eksternt, til debatt og vurdering den utviklinga som finner sted i Kina, og rette et kritisk søkelys på det som skjer.

-Partiet må ta konsekvensen av den revisjonistiske utviklinga i Kina og ta et definitivt standpunkt til Kinas "farge" på landsmøtet i 1984.

STYRK KINADEBATTEN

I det første kravet kan jeg dele Erik S.'s syn. Utviklinga i Kina får gå upåakta hen, internt og eksternt. Klassekampen er i alt for liten grad opptatt av kritisk å følge opp de ulike utspill fra ledelsen i Beijing. Det er også et stort behov for en mer omfattende og dristig Kinadekning som bl.a. kan legge grunnlag for den debatten som Erik S. helt riktig etterlyser.

ANALYSER AV UTVIKLINGA I KINA

E.S.s krav om et klart stand-

TJEN FOLKET JANUAR 1984

punkt fra landsmøtet kan jeg derimot ikke dele. At mange hold i verden stiller spørsmål ved utviklinga, bl.a. amerikansk etterretningshold synes jeg ikke er tilstrekkelig grunnlag for å felle en vitenskapelig dom. E.S. skulle være kjent med at våre egne kamrater som spesielt jobber med analyser på utviklinga i Sovjet og spørsmålet om når Sovjet skifta farge fortsatt, 28 år etter 1956 spriker svært i synet på hvilke kriterier som skal legges til grunn for karakteristikken av Sovjet som kapitalistisk og hva som var årsaken til at det gikk som det gikk.

Vi har ofte vært for overflatisk i våre analyser av utviklinga i søsterpartier og vurdering av partiforbindelser. Vi har i alt for liten grad drevet dette arbeidet så

vitenskapelig at vi har fått fullt utbytte av det med erfaringer til vårt videre arbeid.

I spørsmålet om Kina mener jeg vi har råd til og vi vil være tjent med å gi oss noe mer tid nettopp for å føre en mer omfattende debatt om utviklinga der samtidig som vi får på bordet mer materiale om utviklinga i Sovjet før vi tar et endelig standpunkt. Et landsmøtevedtak er jeg redd vil fungere som et demonstrasjonsvedtak som setter bom for kritiske studier i årene som framover.

Men det ville jo vært interessant om E.S. kunne legge fram et skriftlig forslag til hva han mener landsmøtet burde si om Kina.

Rico.

OM PARTIETS INTERNASJONALE ARBEID

Rico, skriver og skriver. Han etterlyser partiets ansvar for dette arbeidet fra topp til bunn. Såvidt jeg kan se har hans rop i skogen ennå ikke fått svar.

Så her et hjertesukk ifra en som jobber i bønn. Rico ber oss stikke fingern i jorda, sjekke åssen vi jobber. Så langt jeg kan se det blir jeg uenig med han i at "den borgerlige humanismen hersker enerådende" i de anti-imperialistiske frontene. Han mener jo ikke at helseteam til Libanon er humanistisk, er det kanskje SNP sin familieadopsjon han vil kritisere? Tror ikke det. Han etterlyser politisk kamp som vi skal reise innad i frontene - for avsløring av særlig Sovjet, og for å trekke folk til den revolusjonære bevegelsen. Han bruker Vietnam som et eksempel. Han kunne også ha brukt Chile-komiteens vekst og fall, og kanskje sett at livet er litt mere komplisert. Å sammenlikne Vietnamtiden og nåtid tror jeg virker tilsørende. Vietnam var et "enkelt" støtte-arbeid. Det var Den Store Krigen, USA ble gjort til en farlig klovn, her hjemme var livet forholdsvis lett å leve. Vietnam-motstanden var sterk i hele verden, og den ble styrket gjennom studsentopprørene, som radikaliserste svært mange, og her hjemme fikk vi jo i tillegg ml-rørsla og EEC-kampen. En tid i medvind. Idag kan vi vel ikke si at det er slik. Verden er rotete og full av kriger og dævelskap og vi har store problemer ved vår egen studør. Jeg syns at måten kampen mot porno er blitt reist på er et strålende eksempel på riktig front-arbeid.

Hva er front-kaderns oppgave:

- 1.Få med seg folk.
- 2.Spre informasjon.
- 3.Lage propaganda.
- 4.Samle inn penger, eller gi annen støtte til det landet, den

frigjøringsbevegelsen osv. som de vil ha.

5.Forsøke å vise sammenhengen mellom deres kamp og vår (og det er ofte vanskelig). Jeg tror ikke på de store politiske fightene innad i fronten. Det er hverken riktig, og så vidt jeg kan se i fra min tue, nødvendig. Vi må unngå splittelse i solidaritetsarbeid. Det er hauger med folk som vil støtte på forskjellige premisser. Vi skal ikke glemme hvorfor vi jobber og at vi har ansvar, som kommunister. Ansvar for å opprettholde kontinuerlig arbeid, for økt politisk forståelse, som nødvendigvis ikke er linjekamp med "humanistene". Og vi har et ansvar for å studere. Jeg er enig med Rico i at partiet bør prioritere anti-imperialist-arbeidet både i topp og i bunn. Og kanskje først topp. Det er et savn at ikke det sitter noen kloke hoder på toppen og trekker politiske konklusjoner, viser oss sammenhengene i det arbeidet vi fotfolk driver, og begrensningene i det vi gjør. Inntil da får vi studere på egenhånd, både 3-verden-teorien og Myrdals artikler om Kampuchea. Virkelig noe å tygge på.

"NYE" TJEN FOLKET

TF har gått over til ny teknikk. Ikke for å gjøre bladet penere (for det er det neppe blitt), men for å forenkle og effektivisere produksjonen av bladet. Vi håper at dere har forståelse for nødvendigheten av forandringene. (Det hadde vært helt umulig å produsere dette nr. på så

kort tid som var nødvendig med den gamle teknikken).

Vi tar gjerne i mot reaksjoner og kommentarer på bladet. (Det er ofte en inspirasjon og utfordring til oss som driver med det).

Samtidig vil vi ønske alle: GODT NYTT ÅR! og vi håper på mange friske debatter i bladet i 1984!

RV OG VÅRT PARLAMENTARISKE ARBEID:

-materiale til partidiskusjonen	2.
Revolusjonære og parlamentarisk arbeid	2.
RV's framtid	4.
Frontmodellen	5.
RV er bra	6.
Stortingsvalget 1985	9.
Noen påstander om RV og Stortinget	9.
Om SKs prioritering av fylkene	12.
Listeforbund	13.
Hva er listeforbund	13.
Parlamentarisk arbeid og listeforbund	15.
»Fram til kamp - valgkamp»	16.

OM DEN AKTUELLE POLITISKE SITUASJONEN:

Materiale til frivillig lagsmöte	16.
Noen trekk ved den aktuelle politiske situasjonen	19.

KLASSEKAMPEN:

Vinterkampanja til Klassekampen	25.
---------------------------------	-----

REKRUTTERINGSKAMPANJA:

Fin framgang på tross av baktunghet	30.
-------------------------------------	-----

DEBATT:

AKP's forhold til SKP	33.
Hva med Kina?	33.
Om partiets internasjonale arbeid	34.
Fra redaksjonen	35.